

10^E JAARGANG N^O 36 — 21 NOVEMBER 1930 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

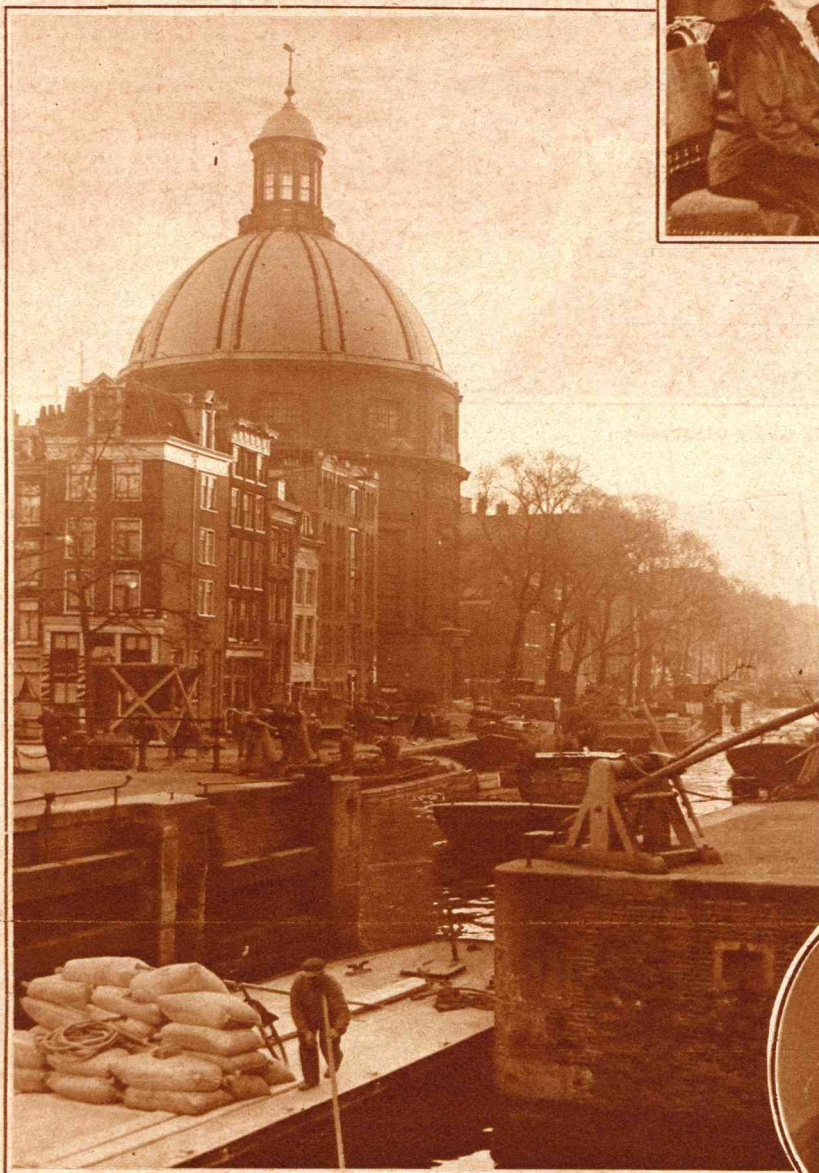
REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HAAST!

(foto Fox)

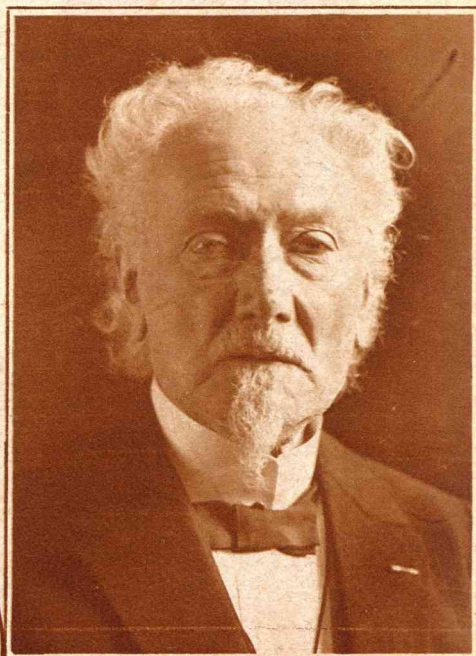
Amsterdamsch Nieuws

De scheidende bibliothecaresse der Practijns Sociëteit in het Paleis van Justitie, mevrouw M. Verbrugge, werd van verschillende zijden gehuldigd. Op onze foto ziet men haar temidden van verschillende bekende Amsterdamsche advocaten.

Zal de beroemde ronde Luthersche kerk met haar groenen koepel verdwijnen? De vrees hiervoor is niet ongegrond, daar het gebouw te koop staat. Het is te hopen, dat het historische pand voor Amsterdam behouden blijft.

Het echtpaar J. Cooper-Lefebvre, Lijnbaansgracht 166, Amsterdam, zal 24 November zijn gouden huwelijksfeest vieren.

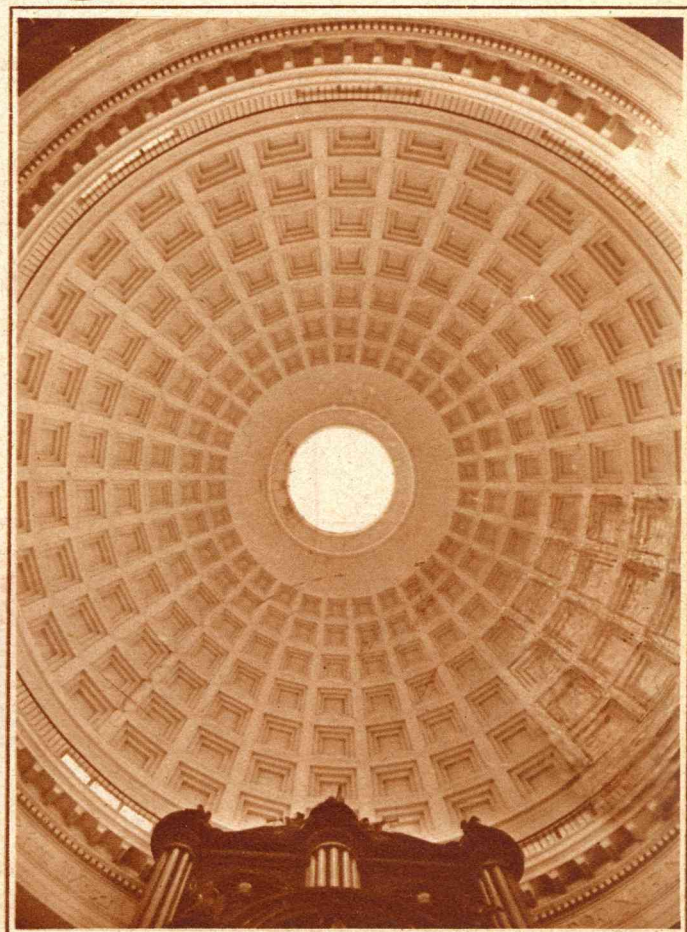

Een der uitstekendste kenners van de geschiedenis onzer stad, tevens de oudste der Amsterdamsche kunsthandelaren, de heer H. A. S. Douwes, viert 20 November zijn tachtigsten verjaardag.

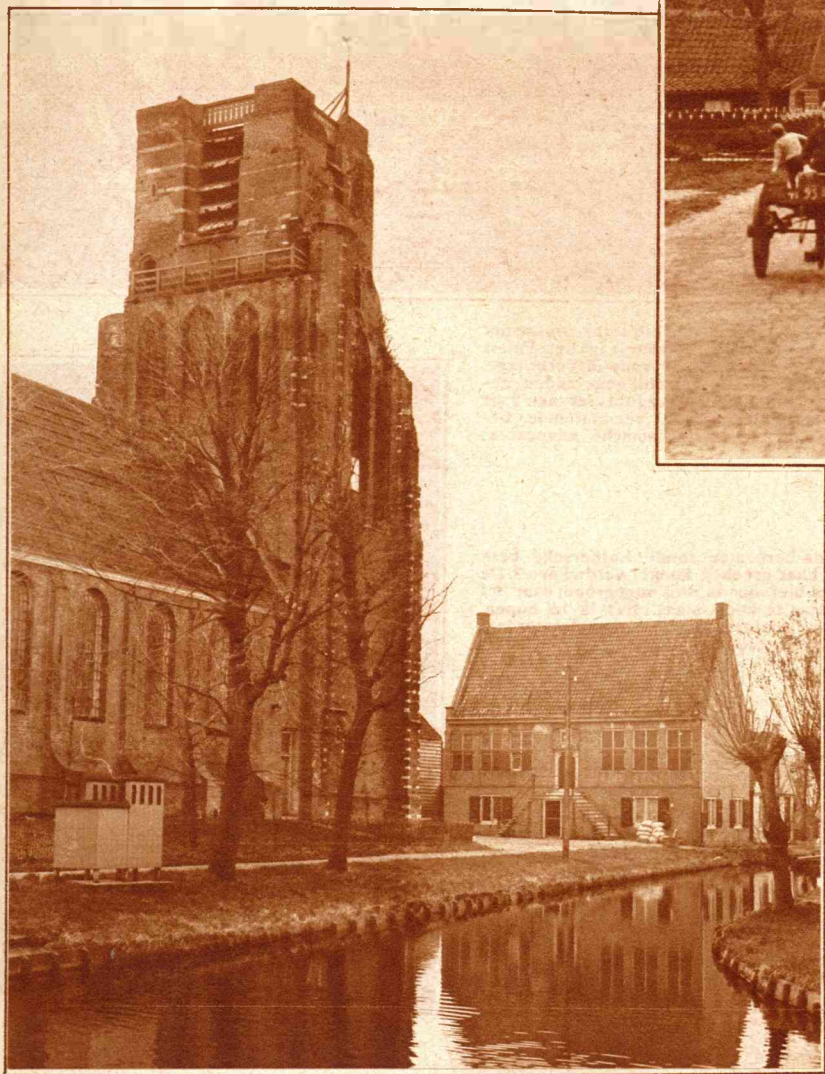

De nieuwe Gereformeerde kerk op het Rafaelplein in Zuid zal half December in gebruik worden genomen.

Een merkwaardige interieur-foto van de Luthersche kerk. De koepel van den grond af gefotografeerd.

VAN HIER EN GINDS

De toren van Ransdorp, welke in zoodanigen staat van verval verkeert, dat restauratie voor rekening van de gemeente Amsterdam waarschijnlijk binnenkort zal geschieden.

Aardig hoekje te Ransdorp.

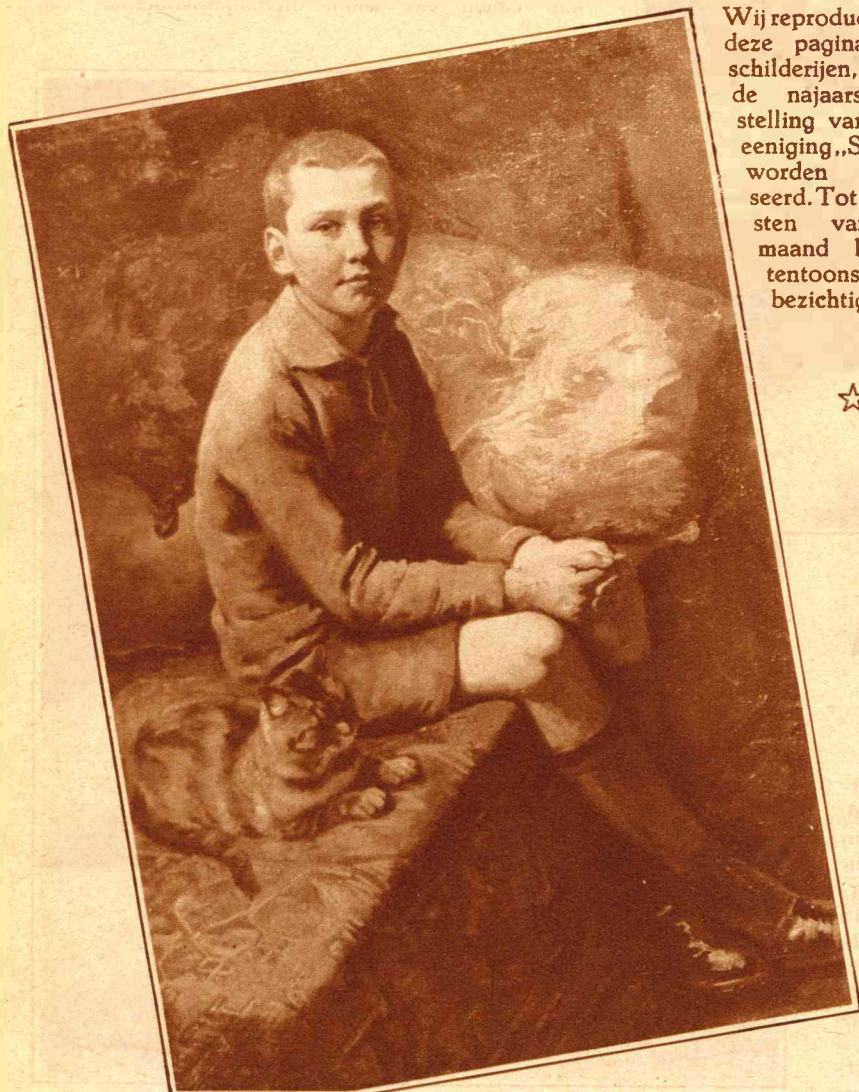
Een vrolijk troepje jongelui van Uitgeest, dat op St. Maarten langs de huizen trok.

De visschershaven van Durgerdam.

De z.g. Oude Kapel, het vroegere Raadhuis, thans politiebureau van Durgerdam.

NAJAARS- TENTOONSTELLING ST. LUCAS

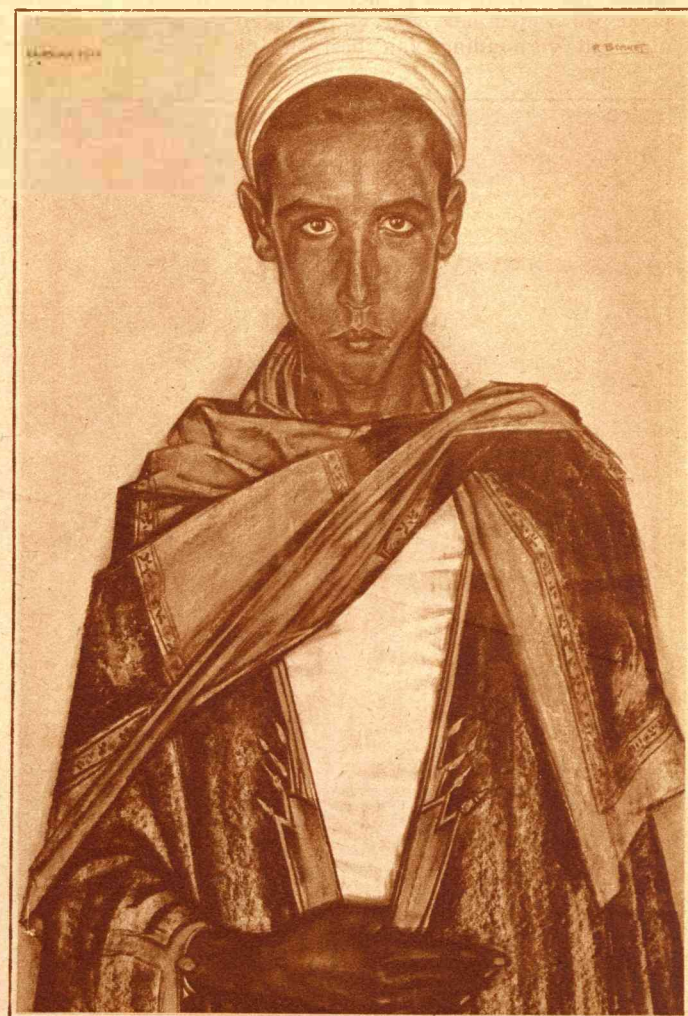

Wij reproduceeren op deze pagina enkele schilderijen, welke op de najaarstentoonstelling van de vereeniging „St. Lucas” worden geëxposeerd. Tot den laatsten van deze maand blijft de tentoonstelling te bezichtigen.

„Figuurstudie” van Nico v. d. Waag.

„Jongensportret” van H. M. Krabbé

„Figuurstudie uit Noord-Afrika”, van R. Bounet.

„Rustende boerenfamilie”, van R. Bounet.

De patiënt wordt per draagbaar naar de kliniek gebracht.

zijn de mensen, die het schuldellooze in een beest kunnen bewonderen, zijn degenen, die altijd zullen blijven beseffen, dat een dier een dier is, maar desondanks, of liever daarom juist nooit zullen vervallen in het: „het is maar een beest.” Dit is de geliefkoosde uitdrukking van degenen, die in dieren *liefhebbers*. Het ergste wat een dier kan overkomen is, dat het in handen kan vallen van zoo'n dierenliefhebberaar, een

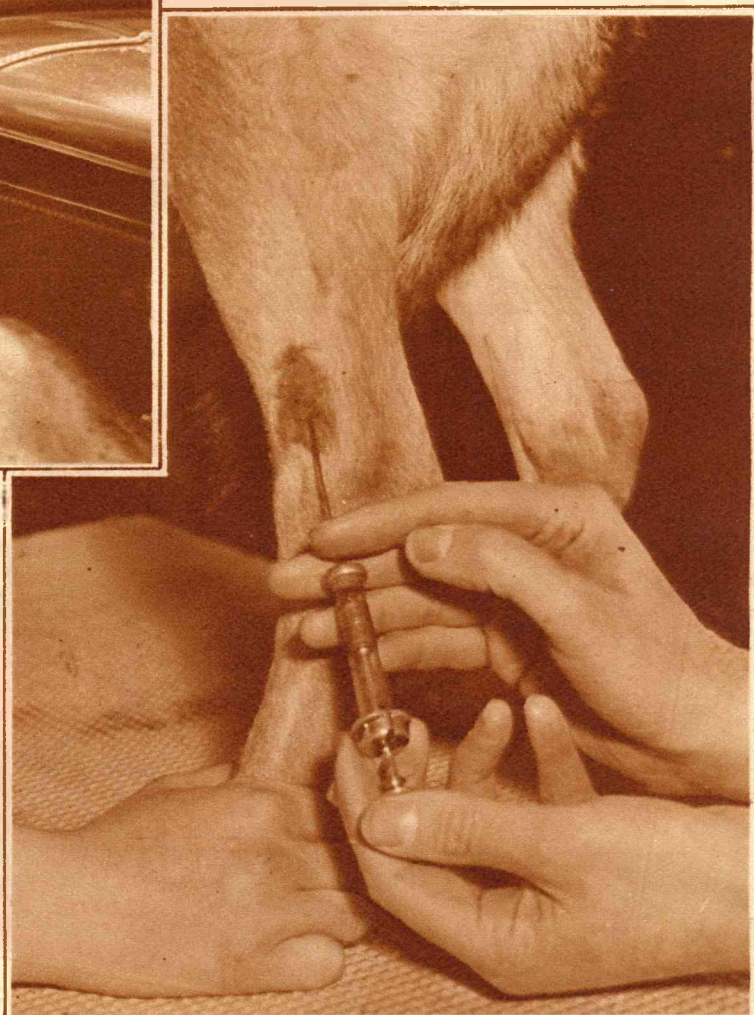
ALS ONZE DIEREN ZIEK ZIJN

Zonder zwaarwichtig of sentimenteel te worden, durven wij beweren, dat dieren een voorname plaats kunnen innemen in 't bestaan van den mensch. Wij hebben in den loop der tijden niet alleen geleerd, hoe wij dieren moeten houden, maar wij weten ook, dat er tusschen baas en dier een verhouding kan bestaan, die mooi is

door haar karakter van vertrouwelijkheid en vriendschap.

Tegenover het feit, dat in menig gezin het dier een onmisbare huisgenoot is geworden, staan de klachten van verenigingen voor dierenbescherming, regelmatig in de dagbladen gepubliceerd, waaruit blijkt, dat beesten lang niet altijd veilig zijn voor huisgenooten, maar dat zij vaak aan kwellingen en minderwaardige plagerij bloot staan.

Dan blijkt eerst het verschil tusschen dierenvrienden en dierenliefhebbers. Dierenvrienden

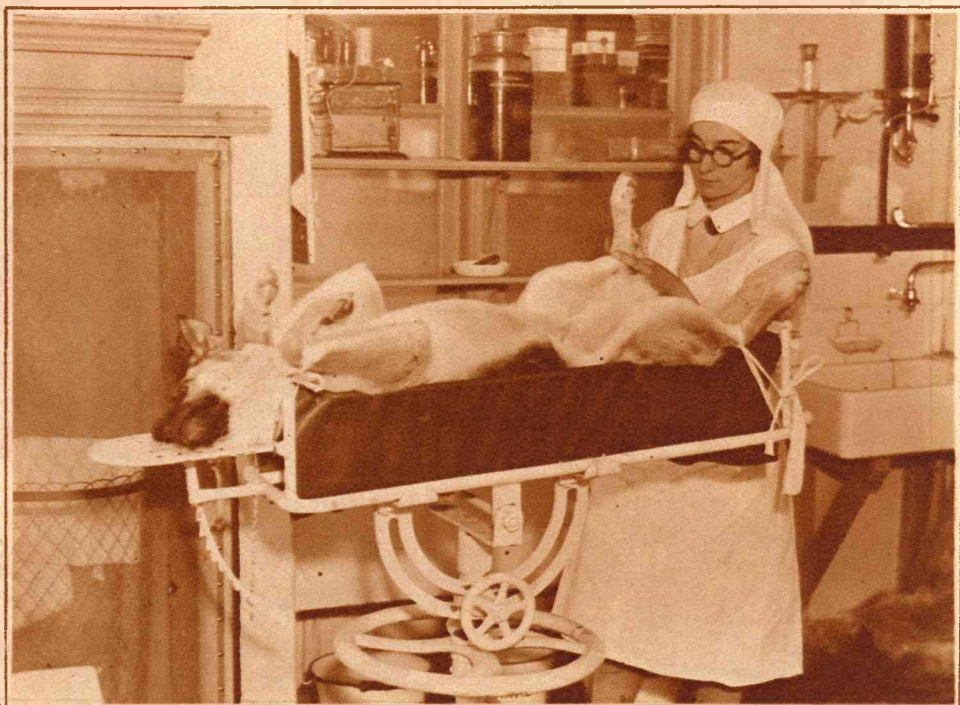
Door een injectie in de bloedbaan wordt de narcose ingeleid.

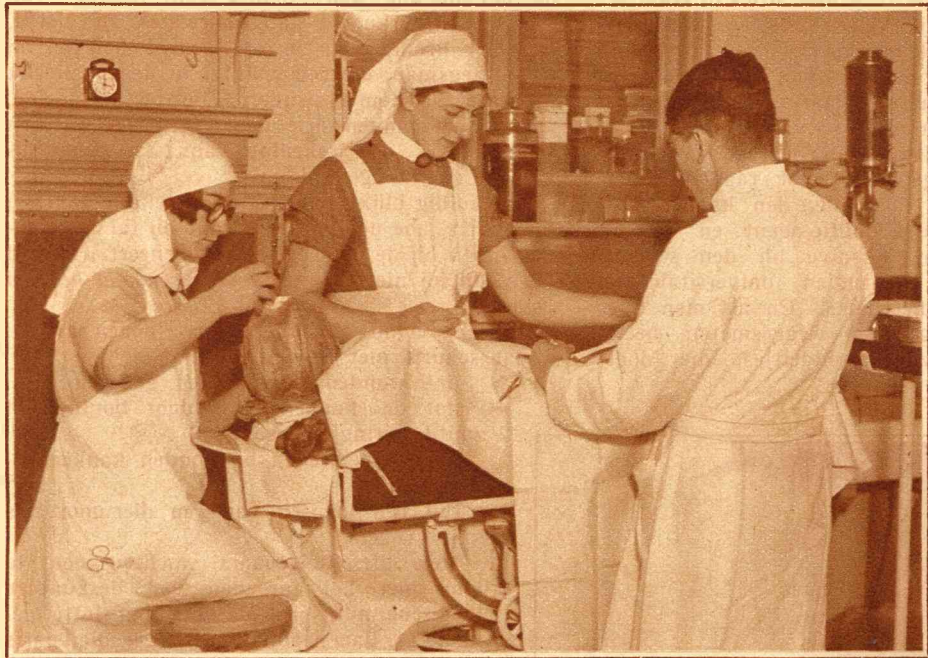
mensch, die tegen betaling een medeburger aanneemt om b.v. zijn hond „pijnloos” in een zak met een steen te doen verdrinken.... omdat hij zelf het niet *zien* en niet *doen* kan. Trouwens, men staat verbaasd, als men verneemt, hoe overigens goedwillende mensen kunnen omgaan met

Het in narcose zijnde dier wordt naar de operatiekamer gereden.

Het uitbinden van den patiënt op de operatietafel.

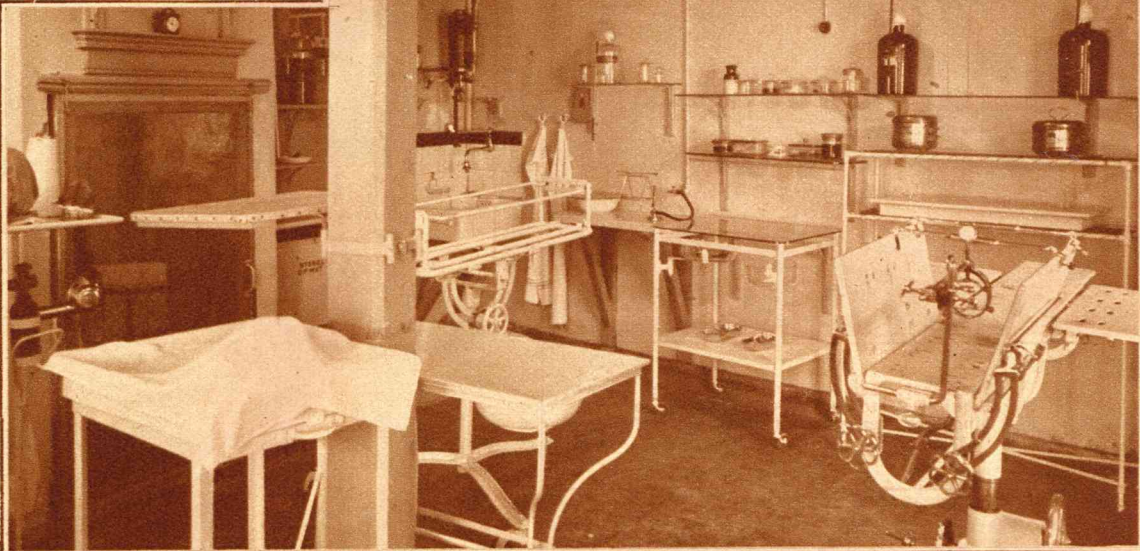

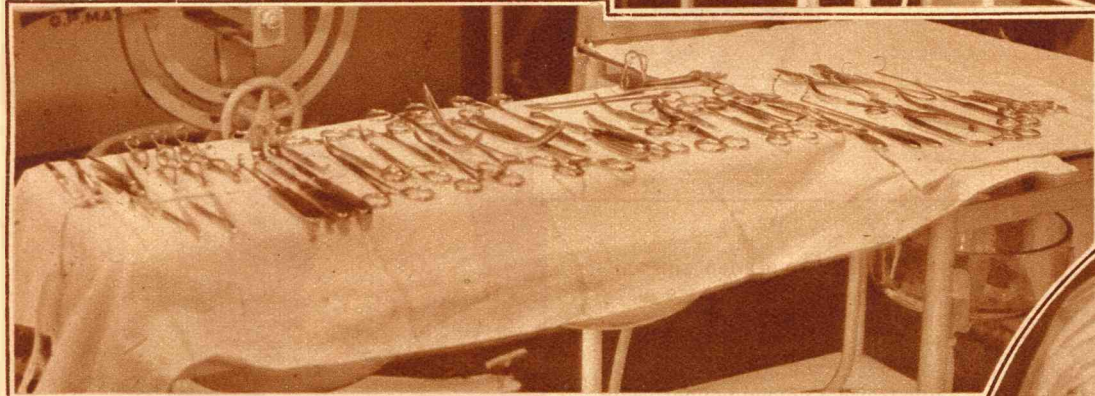
Terwijl de dokter handen en onderarmen reinigt, bereiden de assisteerende hulpkrachten de patient verder voor, n.l. diepere narcose met de kap, desinfecteeren van de operatieplaats, waarna eerst de eigenlijke operatie mag beginnen.

dieren, waarvan zij door ziekten of om andere redenen last hebben. Veelvuldig is hiervan de oorzaak, dat het groote publiek een geheel verkeerde voorstelling heeft van de taak van den dierenarts.

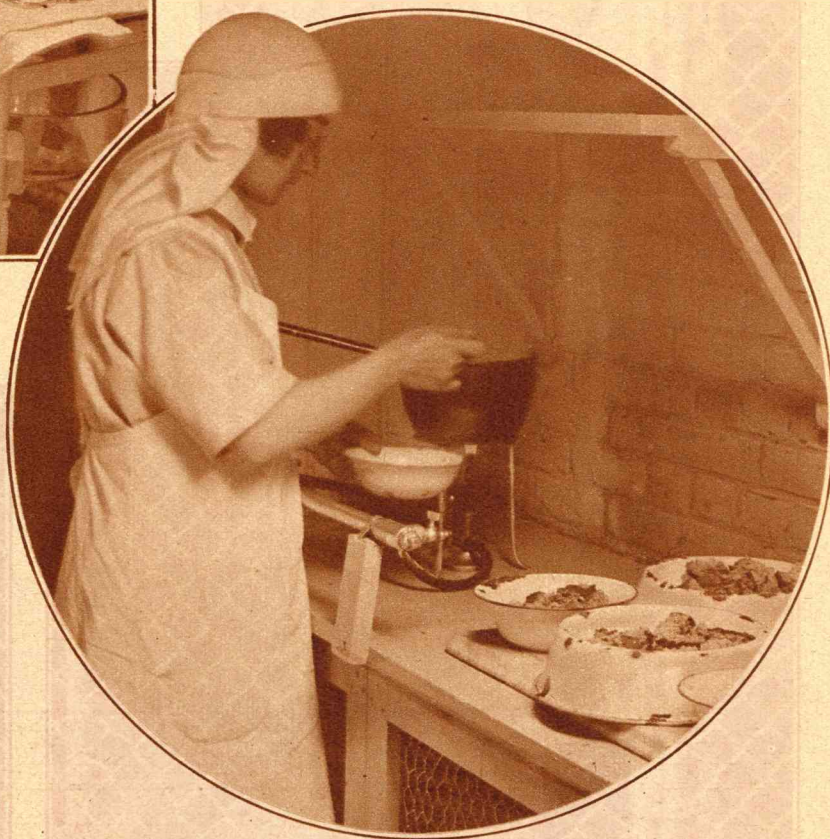
Geregeld kan men de meening ontmoeten, dat het behandelen van zieke huisdieren door dierenartsen niet in vergelijking kan komen met de menselijke geneeskunde, m.a.w. men erkent geen gelijkwaardigheid van studie, noch toont men waardeering voor de dierengeneeskunde als wetenschap. Voorts schijnt het als een axioma te moeten gelden, dat de kosten voor behandeling van een ziek dier mijlen ver beneden die van een

Een kijkje in de operatiekamer.

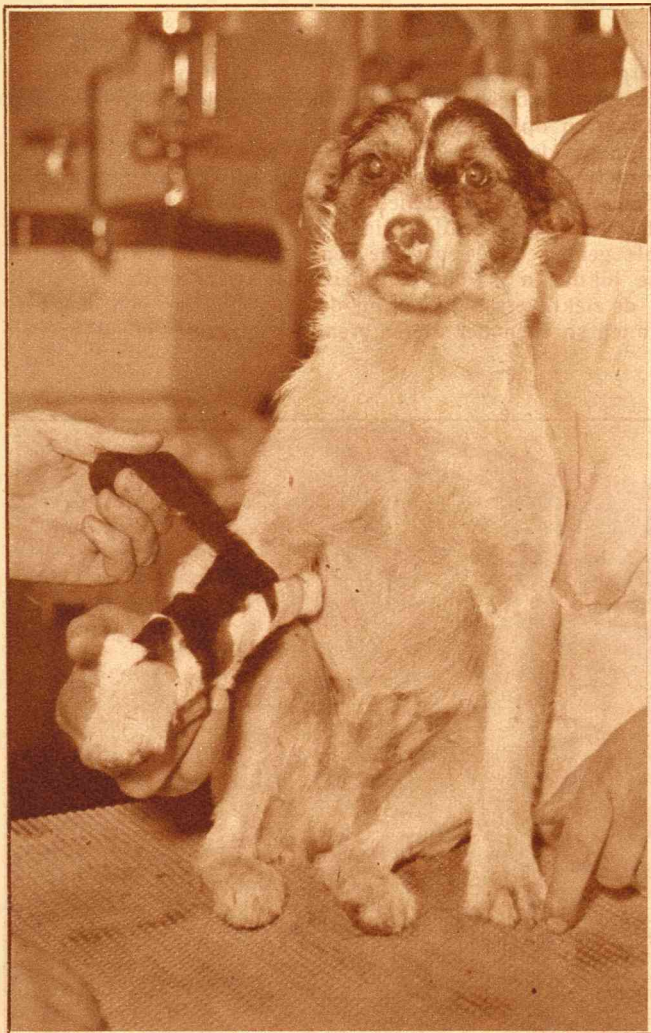

Welke instrumenten voor een buikoperatie wel noodig zijn.

Een honden- en katten-keuken mag in een goede dierenkliniek niet ontbreken.

Het tillen der instrumenten, trommels met gazen, enz., uit de sterilisatoren.

mee, terwijl bovendien de eigenaar van het zieke dier lang niet altijd in staat is om behoorlijk mee te delen, wat een dier eigenlijk mankeert.

Op het spreekuur van den dierenarts kan men dan ook waarnemen, hoe schromelijk de onkunde is van degenen, die dieren houden. Als een beest iets mankeert, vragen zij eerst raad bij den slager, den postbode, den bakker, den melkboer, den politie-agent en vrijwel bij iedereen, behalve bij den wetenschappelijk gevormden, universitair geschoolden dierenarts. En als men dan weken lang geld weggesmeten heeft aan kwakzalversmiddeltjes, die door

te besteden aan boorwater. Zes weken hield de behandeling aan, zoodat een bedrag van f 5.50 was verknoeid aan boorwater. Ten slotte, het dier kromp van de pijn, bracht men het bij onzen zegsman, die een splinter in den ooglidzak constateerde, hem verwijderde, het oog naspoelde, zoodat het binnen drie dagen genezen was, en ten slotte... zijn rekening van f 3.— voor afzetterij zag aangeduid.

Veelvuldig blijkt ook op het spreekuur van den dierenarts, hoe noodig het is, dat hij tal van wanbegrippen bij de menschen wegedeneert. Hoeveel keer zou hij niet moeten verzekeren, dat het niet waar is,

dat een hond van melk zeere oogen krijgt ;
dat schurft niet geneest ;

dat wonden door likken genezen ;

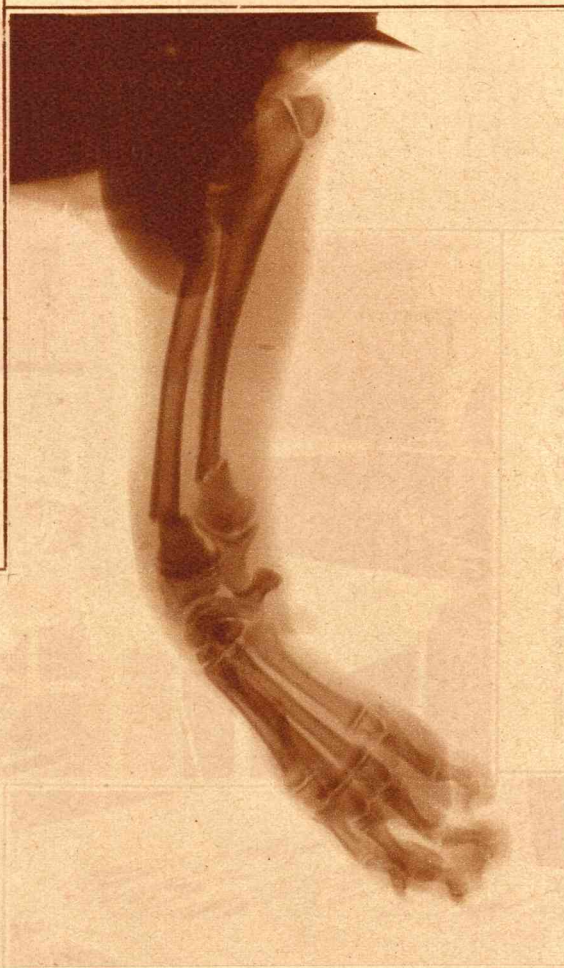
dat de hondenziekte door bouillon of zoute haring overgaat ;

dat alle gezwellen bij honden kanker beteekenen ;

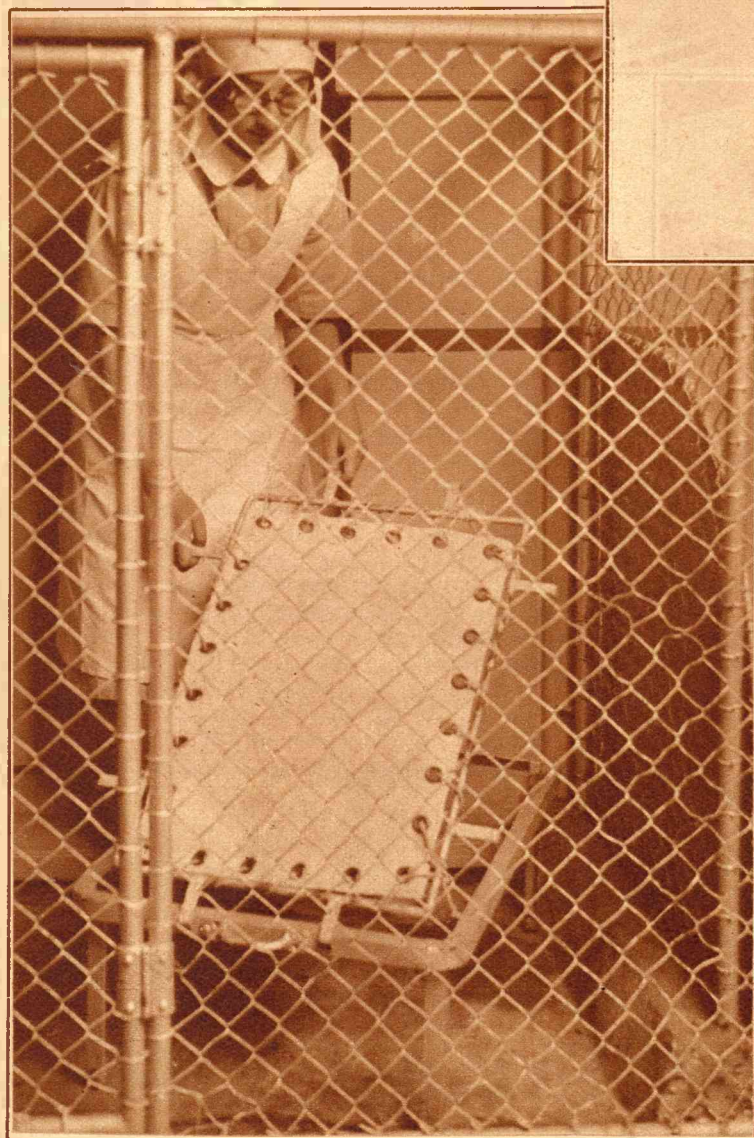
dat een mensch van een dier nooit iets kan krijgen.

Vele dieren-eigenaars wachten ook te lang met het inroepen van deskundige medische hulp. En als deze ten slotte gehaald is, dan neemt men het den dierenarts hoogst kwalijk, als niet een longontsteking bij den hond binnen drie dagen geneest.

(Slot volgt)

Hiernaast: Een Röntgenfoto van een beenbreuk. De foto's ter weerszijden laten het verbinden van den voorpoot in twee tempo's zien.

on- en halfbevoegden zijn aan-
geraden, dan durft men vaak
nog moord en brand schreeu-
wen als de dierenarts voor
een visite f 2.50 rekent. Ter
illustratie 't volgende voorbeeld:
de hond heeft een oogaan-
doening. Men begint met geld

Foto hiernaast: In de kliniek liggen de patiënten „net als menschen" op een beddat gemakkelijk te verschoonen is, zooals de foto hierboven laat zien.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 14

De cape behoorde aan Emmons. Ze griste het kledingstuk van den haak en wierp het zich om de schouders. Het zou het „zak-en-asch-costuum” verbergen voor die paar oogenblikken.

Zij zag Edmond, vóór hij haar zag. Hij stond in de ruime portiek en keek uit over de baai. Met 'n haastige beweging sloeg ze de cape tot aan haar kin dicht. Toen trok ze Edmond's aandacht door de kruk van de deur om te draaien.

Hij draaide zich haastig om. Een stralende glimlach verspreidde zich over zijn gelaat, toen zij 'n schrede terugging om hem binnen te laten.

„Miss Holiday, is mijn tante thuis?” vroeg hij. Hij keek in de groote, donkere oogen, die tot de zijne waren opgeheven en vond ze liefelijk.

Rita schudde het hoofd.

„Ze is uitgegaan,” antwoordde ze bevend, „maar ze zal spoedig terug zijn. Wilt u niet binnenkomen?”

Hoe dankbaar was ze voor Bertha's cape! In haar verwardheid dook zij zoo diep mogelijk in de beschermende vouwen, en wenschte, dat haar hoofd er ook maar onder zat.

Zij ging hem voor naar het salon, dat uitzag op de van zuilen voorziene loggia.

„Laat mij uw hoed ophangen,” zei zij.

Nu was Edmond niet van plan geweest, een oogenblik langer te blijven, dan hij voor Willard's boodschap noodig had, maar hij reikte haar zijn hoed over en bleef haar staan gadeslaan, terwijl zij zich naar de hall begaf, de cape als 'n neergelaten zeil om zich heen. Toen zij wederom te voorschijn kwam, barstte hij jongensachtig los:

„Ik weet niet, of u het gehoord hebt of niet, maar mijn vak is de schilderkunst. Wat denkt u ervan, voor mij als model te poseeren? Als het goed wordt, zal Hillard het misschien geëxposeerd kunnen krijgen. Ik heb twee portretten van mijn moeder heelemaal alleen gemaakt en ze lijken uitstekend. Wat zegt u?”

Ze had voor het oogenblik eigenlijk niets te zeggen. Eén gedachte overheerschte in haar brein en deed haar verlicht ademen. Hij wist niets van dien vloek, die op haar rustte. Miss Blackstone had hem er nog niet over gesproken. En ook niet over de zure druiven en de slechte tanden! Had zij dat gedaan, dan zou hij niet zoo hartelijk zijn geweest.

„Hoe denkt u er over?” vroeg hij wederom, glimlachend. „Ga zitten, en laat ons wat praten.”

Beiden namen plaats, Rita op den rand van haar stoel. Hoe fijn vond zij het, dat hij haar waardig had geacht, zijn model te zijn! Zij was dat natuurlijk niet, maar de pijn in haar hart was door zijn verzoek toch 'n beetje verzacht. Hij wachtte haar antwoord af, 'n beetje voorovergebogen, stralend, met 'n smeekenden glimlach en 'n warmen glans in z'n blauwe oogen.

„Miss Blackstone zou me geen permissie geven, naar het atelier van een schilder te gaan,” was alles wat ze kon uitbrengen.

„Dat zou ze wel,” haastte zich Edmond te zeggen. „Er zijn wegen, waarop tante Hetty kan bereikt worden. Ik ken ze. Vaak betreden dwaalwegen, waar ik niet verder over zal spreken! Laat dat maar aan mij over. Beteekent dat, dat u toestemt, als zij het goed vindt?”

„Ja!” antwoordde ze blozend.

„Waarom houdt u toch die zware cape om, miss Holiday?” vroeg Edmond door 'n plotselinge ingeving. „Het is verschrikkelijk warm buiten.”

Zij staarde naar den vloer. Het was haar niet ingevallen, dat het wollen omhulsel den jongeman nog dwazer zou toeschijnen dan het „zak-en-asch” costuum. Haar gelaatskleur wisselde tusschen vuurrood en vaalbleek.

„Koud is het niet precies,” stamelde ze, „maar —

maar, ik houd zoo van deze cape.” Zij had hem een leugentje verteld. Zij kon Bertha's cape niet uitstaan.

Ondertusschen bedacht Edmond, wat 'n bekoorlijk meisje zij was, even mooi — ja, mooier dan alle meisjes, die hij kende.

Professor Priem Pruttelt:

„De sóort rust bevalt me niet.”

„O nee, dat is niet de reden, waarom je het draagt,” zei hij spottend. „Vooruit! Beken eens, waarom u die plunje hebt aangetrokken!”

Ze had één keer gelogen. Ze zou niet opnieuw liegen. Er stonden bijna tranen in haar donkere oogen, terwijl ze hem met fonkelenden blik aankeek.

„Ik houd niet van m'n costuum,” fluisterde ze.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday, gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar ter verdere opvoeding aan zijn zuster Henriëtte toe, die 't kind het leven geheel ondraaglijk maakt. Op Edmond, die haar enkele malen ontmoette, heeft haar verschijning dieper indruk gemaakt. Bij een echtelijken twist over fantastische sommen, die Willard voor zich en zijn zusters noodig heeft, over de kwestie van den warenhuisbrand en over de geheimzinnige behandeling van Rita Holiday, wordt Blanche Rixby door haar man geslagen en daarna wordt zij ernstig ziek.

„Ik vind 't hatelijk — verschrikkelijk. Emmons zegt het ook. Ik wenschte het te bedekken. Ik — ik kon de gedachte niet verdragen, dat u het zoudt zien.”

„Ach, onzin!” antwoordde Edmond, die vurig verlangde haar op haar gemak te zetten. „Ik heb het toch gisteren ook gezien!”

„Maar toen was het anders dan nu. Het was niet zoo lang. Het reikte slechts tot m'n enkels. Miss Blackstone heeft me gisteravond de zoomen van al m'n nieuwe costuums laten uitleggen.”

Ze slikte drie of vier keer en Edmond hoopte maar, dat ze niet zou gaan schreien.

„Ach, wat zou dat!” lachte hij. „Gooi die cape nu af en laat mij zelf oordeelen.”

„U zoudt me nooit meer aankijken, als ik dat deed,” zei ze aarzeland.

„Hoe komt u erbij!” en hij schaterde. „Wat soort van manspersoon denkt u dan, dat ik ben? Een japon maakt niet het minste verschil voor mij — niet het allerminste.”

„Werkelijk?” vroeg zij blozend.

„Niets zekerder dan dat!” stelde hij haar gerust. „Gooi af nu die cape, want u kunt dat kledingstuk niet dragen, terwijl ik u schilder, moet u weten.”

„Vooruit dan maar!” en zij stond op en liet de cape van haar schouders glijden.

Edmond stond op en bestudeerde haar kritisch. 't Was ongetwijfeld het leelijkste zwarte costuum, dat hij ooit had gezien.

„In den rug zakt het uit,” merkte hij peinzend op.

„En het sleept bijna op den grond,” klaagde Rita. „Het mocht van miss Blackstone geen centimeter korter zijn.”

„Waarom mocht dat niet?” vroeg hij.

„Wat voor gewichtigs zit daar achter?”

Weer verdween de liefelijke bos van het olijkleurige gezichtje. Edmond was het nog niet met zichzelf eens, of hij haar bléék zou schilderen, hetgeen interessanter zou zijn, óf dat hij haar gelaat 'n weinig zou opfleuren met de rozerode tint, die zich reeds weder over de bleekheid verspreidde.

„Wat zit daar achter?” vroeg hij nog eens.

„Zij zegt, dat het voor mijn welzijn is,” bekende Rita met zachte, schaamtevolle stem, „en dat is ook de reden, waarom ik die zware

schoenen moet dragen. O, wat is het leven toch verschrikkelijk!”

Edmond ging een oogenblik met zichzelf te rade.

„Ik dacht daar zoo,” zei hij ten slotte, „zoudt u niet graag een nieuw costuum hebben? Zoo mooi, als er maar een te krijgen is! Niet zoo'n oude klungel.”

Vóór Rita nog 'n woord kon uitbrengen, kwam Henriëtte Blackstone de kamer binnengestapt. De dame pufte en hijgde, transpireerde niet zuinig en slaakte jammerklachten over de hitte. Zij was van de eene vriendin naar de andere gerend, om het nieuws rond te bazuinen, dat zij — en eigenlijk geheel haar familie — met moord was bedreigd. Geen wonder, dat zij vermoeid in een stoel neerzank. Zij merkte haar neef het eerst op en glimlachte. Maar nauwelijks had zij Rita binnen haar gezichtskring gekregen, of haar blik werd streng afwijzend. Even was er een drukkend zwijgen.

„Wel, wel, Edmond, dat is een verrassing,” zei ze ten slotte hijgend. „Estelle verwachtte je dezen namiddag. Haar oom Willard had beloofd, dat je zoudt komen. Hoe gaat het thuis? Is er iets bijzonders, beste jongen?”

„M'n stiefvader stuurt me met 'n pakje en 'n boodschap,” antwoordde hij. „Daarna ga ik voor den heelen middag naar Hillard.”

Henriëtte liet haar uitgespreide vingers den dienst van een waaiër verrichten.

„Zoo, zoo! Je gaat dus weer met verf knoeien,” zei ze vinnig. „Aggie zeide, dat je moeder met hoofdpijn te bed ligt. Is ze erg ziek?”

„Nee, dat niet, maar ze is uitgeput, en Dr. Rugby heeft rust voorgeschreven.”

Hij nam Willard's pakje en brief uit z'n zak en reikte ze aan Henriëtte over.

„De brief is gezegd, tante,” lichtte hij toe. „Zeker van privaten aard.”

„Natuurlijk!” zei ze bits. „Willard is verstandig.”

Hierop gaf Edmond geen antwoord. Hij was goed bekend met z'n tante Henriëtte en haar achterdochtig karakter.

Miss Blackstone schoof een hoekje van haar zakdoek onder elk van haar brillenglazen en wischte haar oogen af. Daarna verbrak zij het zegel van haars broeder's brief.

„Wat 'n lange brief,” merkte zij op, terwijl ze zich gereed maakte er nauwkeurig kennis van te nemen.

„Lieve Hetty”, las zij, „Blanche vereischt vandaag al m'n zorgen en derhalve kan ik niet zelf komen. Je behoeft je niet ernstig ongerust te maken, aangezien ze niet ernstig ziek is. Ik zeg dit op gezag van Dr. Rugby. Ik had liever, dat je niet naar Twin Hedges kwaamt — althans nu niet. Rugby heeft rust voorgeschreven. Het voornaamste doel van dit schrijven is, er nogmaals bij je op aan te dringen, dat je dat verhaal van den man, die je door de telefoon bedreigd heeft, niet verder moet vertellen. 't Verwekt enkel praatjes in de stad, als men over zulke dingen spreekt. En laat mij er ook nog eens den nadruk op leggen, dat je niet te streng voor het meisje Holiday moogt zijn. Vergeet niet, dat Blanche er op aandrong, dat ik haar van je vandaan zou halen. En dat zou allemaal niet gebeurd zijn, als je gedacht hadt aan wat je me beloofd hebt. Hetty, ik smee je, in Bradmere niet zooveel over onze familie-aangelegenheden te kletsen. Ik zend je dezen brief door Edmond, tegelijk met het pakje zaad, dat je wenschte te ontvangen, en geef hem s.v.p. een wenk, dat hij Estelle 'n bezoek moet brengen op z'n weg naar 't atelier van Hillard.

„Met vriendelijke groeten,
„Will”.

Wel, wel! Zij mocht dus met niemand spreken over dat vreeselijke telefoontje! Willard had z'n inkt beter kunnen sparen! Zij had het immers reeds gedaan, en nu wist hij dat natuurlijk al, want Agnes — 't was algemeen bekend — had nog nooit iets voor zichzelf kunnen houden. In haar overdenking werd zij gestoord door Rita, die trachtte naar de deur te sluipen.

„Wat doet u eigenlijk hier, miss?” vroeg Henriëtte op scherp toon. „Heb ik je niet gevraagd, Emmons te helpen?”

„Ja!” gaf het meisje toe, stijf van schrik.

Edmond kwam haastig te hulp.

„Maar zij heeft opengedaan, toen ik belde, tante Hetty,” legde hij uit. „Iemand moest dat toch doen. Ze wou juist de kamer verlaten, toen u binnen kwam. Wees nu niet kwaad op haar.”

„Jij behoeft me niet te vertellen, wat m'n plicht is, jongeman,” wees Henriëtte hem bits terecht. „Houd je raadgevingen maar voor je. En die cape, Rita, waar komt die vandaan?”

„Die cape — die had ik omgeslagen,” bekende Rita. „Ik had dat gedaan, omdat — omdat...”

„Ja, waarom had je dat gedaan?” vroeg Hetty op ruwen commandotoon. „Dat zou ik wel eens graag willen weten.”

„Ik ben van plan haar in die cape te schilderen, tante Hetty,” onderbrak Edmond haar. „'t geeft een soort Romeinsche toga-effect, als je één van de punten omhoog gooit. Zóó!” En hij maakte een vlugge opwaartsche beweging met zijn hand, alsof hij iets over zijn schouder wierp.

Henriëtte's gelaat werd schrikkelijk om te zien. De zonder onderbreking vloeiende tranen deden de scherpte ervan nog meer uitkomen. Zij ergerde zich geducht aan Edmond! In één zin had hij zooveel afschuwelijke dingen weten saam te brengen: poseeren, schilderen, en dan ten slotte dat theatrale effect!

„O, u kunt het u gemakkelijk voorstellen, lieve tante,” vleide de jongeman, „wat 'n pracht-schilderij dat zou worden. Miss Holiday heeft beloofd, voor mij te zullen poseeren.”

„O ja, heeft ze dat?” vroeg Henriëtte en er was een klank van aanrollenden donder in haar stem. „Wie heeft gezegd, dat ze mocht? Zoolang ze deel uitmaakt van mijn huishouding, poseert ze voor geen enkelen artist, voor geen enkelen verfknoeier, versta je? Miss Rita, we zullen de waarheid hooren en niets dan de waarheid. Waarom heb je die cape omgeslagen?”

Indien Rita de waarheid vertelde — hoe zij het „zak-en-asch”-costuum verfoeide, hoe gruwelijk ellendig zij zich daarin voelde — dan wist ze zeker, dat miss Blackstone boos zou worden. Haar eenig verlangen was, haar ongelijk neerhangenden rok op te nemen en te verdwijnen.

Terwijl ze ten volle genoot van de kwelling, die ze het meisje aandeed, zei Henriëtte nog eens:

„Waarom heb je die cape omgeslagen, Rita?”

Stilzwijgen nog steeds! En plotseling zond buiten in 'n boom een vogel zijn melodieuze trillers opwaarts ten hemel.

„Luister naar die lijster, tante Hetty!” jubelde Edmond, en daarna, de eene beleediging op de andere stapelend, grijselachte hij tegen de verschrikte dame.

„Rita, kom hier,” gebod zij, met een gekromden wijsvinger uitgestrekt.

Maar het meisje bewoog zich niet.

Het was zóó duidelijk zichtbaar, dat Rita hevig leed, dat Edmond uitriep:

„In Godsnaam, tante Hetty, kunt u haar niet met rust laten? Zij haat het zwarte vod, dat ze moet dragen, en ik kan haar geen ongelijk geven. Het is schandelijk, gewoonweg schandelijk! Indien u niet voor iets beters kunt zorgen, dan zal moeder het doen. Het is onzinnig van u, te beweren, dat het voor haar welzijn is, dat ze 'n dergelijk ding moet dragen. Ik noem dat fanatisme in den hoogsten graad! Zoudt u ten minste niet kunnen zorgen, dat de rok 'n beetje gelijk hing, zoodat de indruk 'n tikje behoorlijker werd?”

Miss Blackstone werd grijs van woede. Die kwajongen durfde critiek op haar daden uit te oefenen! Blanche Blackstone's zoon en een armoedzaaister, een meisje met 'n bedenkelijke afkomst, durfden die vernedering over haar te brengen! En wat karakteristiek voor haar was, op Edmond's smeekbede sloeg zij in 't geheel geen acht.

„Rita,” zei ze met 'n vreeselijke stem, „ga naar m'n kamer en haal de rijzweep, die naast de kleerrenkast hangt. Breng ze hier bij me.”

Toen raakte Rita werkelijk bijna buiten bezinning. Afschuw deed haar spieren verstijven. Onsamenvangende uitroepen schoten door haar geest en drongen naar haar lippen. Een rijzweep! Om die op háár te gebruiken! Zij was nog nooit van haar leven met 'n zweep geslagen! Bijna achttien jaar oud! Een gouden medaille! John Worth's glimlachend gelaat! In tegenwoordigheid van Edmond Rixby! Zij keerde haar verschrikten blik naar den zwijgenden jongeman, die doodsbleek zag.

Miss Blackstone van haar kant, hoewel ze woe-

dend was op Edmond, beleefde werkelijk een vreugdevol oogenblik.

„Toe, haal me die zweep, Rita!” Het bevel werd met nadruk gegeven en duldde blijkbaar geen uitsel. „Ik ken m'n plicht en geen parvenu van 'n Rixby zal me beletten dien te volbrengen.”

Edmond deed een schrede voorwaarts en ging vlak vóór z'n tante staan.

„Maar u zult die zweep toch zeker niet op Rita gebruiken, tante Hetty?” bracht hij hijgend uit.

„Zoo, zal ik dat niet doen, jongeman?” vroeg miss Blackstone. „Wel heb ik óóit? Heb ik óóit? Nee, nóóit! Ha, je zult eens zien! Zij is nog niet meerderjarig! Ik heb het altijd tegen je moeder gezegd, „Wie de roede spaart, bederft het kind”, maar ze wilde m'n advies betreffende jou niet aannemen. Als ik echter 'n kind heb op te voeden, dan weet ik mijn plicht te doen. Vooruit, haal die rijzweep, Rita!”

„Ga weg asjeblief!” smeekte Rita tot Edmond. „Blijf niet om het aan te zien.”

Zijn ridderlijkheid riep alle beschermende instincten in hem wakker. Woedend barstte hij los:

„Zij zal u niet met de zweep slaan, zoolang ik hier ben, Rita.” Hij raapte de cape op en reikte die aan haar over. „Zie nu, dat u hier wegkomt, dan zal ik wel voor de rest zorgen.”

„Edmond!” brieschte Henriëtte, „hoe durf je!”

Maar Rita was reeds verdwenen, vóór de woedende vrouw haar naam kon uitbrengen.

Het was een overrompelde miss Blackstone, die haar neef aanstaarde, nadat 't meisje was verdwenen. De kaak van de goede dame hing scheef en haar gelaat was koortsig rood van hitte en nijdigheid.

Zoodra Rita de deur achter zich had gesloten, draaide Edmond zich om en keek dreigend op z'n tante neer.

„Hoe durfde je dat te doen, Edmond,” vroeg ze, maar haar toon was niet meer zoo scherp. Zij zat in het nauw. Gelijk alle laffe personen, kroop zij voor haar meerdere. Zij was thans werkelijk bang voor haar neef. Er was in hem op dat oogenblik een schoonheid, een dreigende waardigheid, die haar 'n beetje ontzag inboezemde.

„Wat 'n idee, een meisje van haar leeftijd met de zweep te willen slaan!” riep hij met luide, schrille stem uit, terwijl een donkerroode blos zijn gelaat overtoog. „Het is schandelijk! En dat alleen, omdat een japon haar niet aanstaat. Zoo iets heb ik nog nooit gehoord. U kunt dat eenvoudig niet doen, tante Hetty.”

Henriëtte maakte 'n beweging, alsof zij wilde opstaan. Ze moest thans niet wijken voor dat jongensch. Die snuiter zou z'n kwajongensstreek over heel Bradmere uitbazuinen, als hij de overwinning behaalde. Het speet haar nu, dat zij Rita had bevolen, de zweep te halen. Als ze dat bevel herriep, zou dat beteekenen, dat ze ongelijk erkende. En ze had nooit ongelijk. Ze kuchte verschillende keeren en zei „foei” en „poe”, gevolgd door een lang-uitgehaald „bah!”

„Dan zul je toch binnen vijf minuten iets dergelijks moeten hooren, m'n jongen,” verklaarde ze, „en zien ook. Ik zal je 'n lesje geven om niet zoo onbeschaamd en bemoeiziek te zijn. Ik zal in m'n eigen huis doen, wat ik wil.”

Edmond begaf zich naar het venster en zag peinzend uit over de baai. Twee groote vogels — meeuwen waren het — vlogen van de kust op en cirkelden door de lucht, daalden dan weer tot bij het water en schoren over z'n oppervlakte, tot ze ten slotte uit het gezicht verdwenen.

(Wordt voortgezet)

BELANGRIJK BERICHT

Op veler verzoek hebben wij besloten den termijn van onze **PRIJSVRAAG**, voorkomende in het nummer van 7 dezer, met een week te verlengen; de antwoorden worden dus bij ons hoofdkantoor binnen verwacht tot en met **Maandag 1 December a.s.** Dit met het oog op het feit, dat onze laatst verschenen premieroman

LADY DEMER'S GEHEIME HUWELIJK

hier en daar iets later verkrijgbaar is geweest dan aanvankelijk was bepaald.

OULD-HOLLANDSCHE KRAAMKAMEE

AMKAMER

naar het schilderij van Cornelis Troost (1697—1750).

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Marcia zei voor 't oogenblik niets meer. Zelfs aan Leslie kon ze niet gemakkelijk vertellen, welke last haar drukte. Ze begreep zichzelf immers niet? Hoe kon ze dan willen, dat een ander het wel deed?

Leslie dacht diep na. Eindelijk zei ze:

„Ik ga een dezer dagen ook eens naar Hill Top Farm. Niemand zal weten, dat ik van Falconer's Hall kom. Als je je man niets vragen wilt, kan ik misschien wel iets definitiefs te weten komen. Als je de geschiedenis wilt weten, Marcia, zal ik probeeren om er achter te komen.”

„Ik weet eigenlijk niet of ik wel iets hooren wil, wat Marcus me niet vertellen wil,” antwoordde ze na een kleine pauze.

En toen ze dat hoorde, knikte Leslie goedkeurend en lachte in zichzelf. Haar vroolijk humeur kwam terug. Ze begon onmiddellijk er op los te babbelen over allerlei onverschillige onderwerpen; Marcia begon te vertellen over de mijnen. „Marcus heeft den laatsten tijd een hoop te stellen met het werkvolk. Ik hoop niet, dat hij gevaar loopt!”

Leslie wierp haar een vluggen blik toe.

„Gevaar loopen?” herhaalde ze.

„Ik hoop 't niet, maar ik weet 't niet. Soms wou ik wel eens, dat hij niet zonder mij naar Wold Hall ging. 't Is een eigenaardig huis, ik voelde me er vreeselijk gedrukt. Oh, Leslie, ik ben toch zoo blij, dat je gekomen bent! Ik heb zoo naar iemand verlangd om mee te praten. Probeer alsjeblieft te weten te komen of Marcus eenig gevaar dreigt. Soms geloof ik wel, dat ik behalve dat niets meer hoef te weten.”

HOOFDSTUK XIV

EEN ONTDEKKINGSREIS

Op Marcia's paard reed Leslie 't steile ruiterspad op, haar gezicht stond ongewoon ernstig.

„Hij houdt van haar — van 't eerste oogenblik af, dat ik hen samen zag, heb ik daaraan niet meer getwijfeld,” zei ze in zichzelf, „en hij heeft zich voorgenomen om ook haar liefde te winnen. Hij doet 't op zijn eigen manier, maar ik geloof dat 't hem zal lukken. Marcia verlangt er naar hem te kunnen liefhebben, maar ze is er zich nog niet van bewust. Ik weet zeker, dat iets in zijn persoon haar aantrekt. Maar ze is vreeselijk trotsch en haar trots houdt haar terug. Liefde was niet in 't contract. Ik geloof niet, dat ze zich zijn liefde voor haar bewust is. Ze is boos, omdat hij haar niet vertelt, wat dat geheim is. Stilzwijgen tegenover een vrouw als Marcia is tamelijk gevaarlijk, ik hoop, dat hij 't weet.”

Leslie was al veertien dagen op Falconer's Hall en over 't algemeen gingen de dagen gezellig voorbij. Gastheer en gastvrouw waren alle twee even erg op haar gezelschap gesteld. Ze hadden eenige diners gegeven ter eere van hun gast en waren met hun drieën ook al een paar maal terug gevraagd. De levendige Leslie viel overal in den smaak. Ze boezemde niet 't ontzag in, wat Marcia deed. Maar ze was ook niet de vrouw van den man, die zoo ieders nieuwsgierigheid had opgewekt en zoo geboeide 't, dat ze meer hoorde over Marcus Drummond dan Marcia en wat ze hoorde, verbaasde haar niet weinig.

Een oude dame had de heele geschiedenis aldus in een paar korte zinnen samengevat:

„'t Schijnt mij altijd, dat Marcus Drummond een dubbele natuur heeft, namelijk de Marcus, die voor zijn huwelijk vijf jaar lang onafgebroken in de mijnen werkte en de man, die af en toe een bezoek bracht op Falconer's Hall. Ik ben geen vrouw, die aan alle praatjes geloof slaat. Sommigen beweren zelfs, dat Marcus Drummond op twee plaatsen tegelijk kan zijn en dat hij, al is 't niet op een bezemsteel, dan toch op een betooverd paard door de lucht rijdt. Men beweert, dat hij 't met den duivel houdt en na zonsondergang durft men niet meer langs Wold Hall. Natuurlijk is dat dom bijgeloof

van 't volk; maar toch is 't een en ander gebeurd, dat den eigenaar van 't huis niet tot eer strekt. Maar ik wil niets over hem zeggen. U bent zijn gast.” En juist om dat laatste had Leslie niet willen aandrigen, hoewel haar nieuwsgierigheid in de hoogste mate was opgewekt.

Ze dacht onder 't rijden over dit alles na. Marcus en Marcia waren naar een plaatselijk feest gereden, waar hij de openingsrede moest houden. Leslie had gevraagd om niet mee te hoeven. Maar ze was niet van plan om thuis te blijven. Ze had een plan, dat ze ten uitvoer wilde brengen. Ze kende nu de omstreken. Terwijl ze verder ging, zag ze de plek, waar Marcia gesproken had met Mark Raleigh. Maar dien dag was er geen kind. Ze ging door tot den top van den heuvel en zag toen de kleine boerderij voor zich liggen.

„Ik kan me best begrijpen, dat de mannen hier ruw worden in deze woeste omgeving,” peinsde ze, terwijl ze om zich heen blikte. „Ik zou me zelf voelen als een man uit de middeleeuwen en weer tot allerlei primitieve gewoonten terugkeeren. Is 't deze omgeving, die Marcus maakt tot wat hij is — een man uit een ander tijdperk? Wat zou er op Wold Hall voorgevallen zijn? Drinkgelagen en dobbelen. Woeste karakters bij elkaar in een eenzaam huis, misschien kwam 't tot vechtpartijen. Nog geen sterveling heeft 't woord „moord” tegen me genoemd; maar soms kreeg ik 't gevoel, dat men 't op de punt van de tong had. Misschien hoor ik hier op Hill Top Farm de waarheid. Als iemand op Wold Hall vermoord is, dan moet 't een van de Raleighs zijn, die hier wonen.”

Zoo dacht Leslie, terwijl ze er over nadacht, wat ze nu 't eerst moest doen. Voor zoover ze wist, was ze heelemaal alleen op de uitgestrekte heide.

Daarom schrok ze vreeselijk, toen een ruwe stem haar aansprak — een stem, die uit den grond scheen te komen.

„Bent u de vrouw van den schurk, die in dat slechte huis woont, dat u daar ziet?”

Terwijl deze woorden gesproken werden, kwam een reusachtige gestalte tusschen twee steenblokken te voorschijn. Leslie zag een langen, bejaarden man, sterk en gespierd, maar toch ietwat gebogen, met vurige oogen en harde stem.

Leslie's angst bedaarde al gauw. Eigenlijk was ze blij om deze ontmoeting.

„Neen, ik ben niet lady Marcia Drummond; ik ben haar vriendin. En waarom spreekt u zoo leelijk over haar man? Hij lijkt me heel vriendelijk en oprecht.”

Een verachtelijk lachje krulde om 's mans lippen. In 't dialect der streek, dat Leslie soms moeilijk verstaan kon, nam hij opnieuw 't woord, zijn woorden kwamen zonder aarzelen of nadenken.

„Een vriendelijk man! — een oprecht mensch! Luister naar deze woorden, o rechtvaardigheid! — als er tenminste op deze wereld rechtvaardigheid bestaat! Hij, die van zijn jeugd af in dit huis, aan dezen haard welkom geweest is! Hij, die kwam en ging naar 't hem goed dacht — geen zoon kon meer bemind worden dan hij! Hij noemde zichzelf een vriend; spaar me voor zulke vrienden! Hij won 't hart van mijn zoon. Hoewel Luke anders een sterk karakter had, was hij als was in de handen van Marcus. Hij hield van zijn vrouw, maar ik geloof, dat Marcus meer invloed op hem had dan zij. Toen werd 't kind geboren en de moeder stierf. Marcus Drummond speelde de rol van medelijdenden vriend en de vriendschapsband werd nog nauwer toegehaald. Ik dacht aan geen kwaad.”

„Wanneer was dat?” vroeg Leslie, toen de oude man even stilhield om adem te scheppen. Voor hij antwoordde, maakte hij eerst nog een dreigend gebaar naar Wold Hall.

„Acht jaar geleden is het kind geboren. Van kind af aan begon de slechte invloed, die de oorzaak was van mijn jongen's dood. Vijf jaar geleden gingen Sir Robert en zijn vrouw verhuizen naar Falconer's Hall; en Marcus bleef alleen in 't oude huis. Dat was 't begin; maar 't kwam niet allemaal tegelijk. Hoe 't begon, weet ik niet, maar geleidelijk kwam er een verandering. Eerst was ik blind, maar later gingen mij de oogen open. Mijn zoon gaf niets meer om 't land — niets meer om 't vee — bemoeide zich nog nauwelijks met zijn eigen kind. 't Leek of hij betooverd was. Hij sprak er van om rijk te worden — lachte hardop, wanneer hij sprak van alles, wat hij dan doen zou — zijn zoon zou een rijkelui's opvoeding krijgen. Maar intusschen leende hij van iedereen geld, ik wist daar niets van. Onze naam was goed. Hij was mede-eigenaar van de boerderij. Hij verkocht een deel van 't vee en ik dacht, dat hij 't geld naar de bank bracht. Maar ik zag steeds minder van hem naarmate de jaren verliepen. Wold Hall had hem heelemaal opgeëischt. Wat hij daar deed ben ik nooit te weten gekomen — zal ik ook nooit te weten komen. Marcus was er niet. Tot 's avonds laat was hij in de mijnen; en toch — en toch werden mijn zoon en hij op alle uren van den dag en den nacht samen gezien, altijd spelend, dobbelend — alles was goed, indien 't maar om geld ging. Anderen werden er ook in betrokken, maar niet in die mate. Er waren nachten, dat 't huis tot den volgenden ochtend verlicht was. Ik heb 't gezien — meer dan eens.”

„Maar,” weersprak Leslie, „mijnheer Drummond heeft altijd even hard gewerkt. U kunt aan zijn gezicht wel zien, dat hij zich aan geen uitspattingen heeft schuldig gemaakt. Ik begrijp u niet. Geen mensch kan een zoodanig leven leiden, zonder er de sporen van te vertoonen.”

„Marcus Drummond is geen man — hij is een duivel,” schreeuwde plotseling de oude man. „Hij is een duivel of wordt door den duivel beheerscht! Laat ze maar praten! Hij had een prachtig alibi den nacht, waarin mijn jongen vermoord is op Wold Hall. Meer dan twaalf menschen beweerden, dat hij den heelen nacht op Falconer's Hall geweest was — er niet vandaan was gegaan. Maar wij weten 't beter — wij, die hem gezien hebben. Deze oogen, oud als ze zijn, zagen hem duidelijk 't huis binnengaan, toen 't donker was. Anderen zagen hem ook. Als hij niet, zooals sommigen beweren, op de vleugelen van den wind kan komen, dan heeft de duivel er voor gezorgd, dat men hem ook op Falconer's Hall meende te hebben gezien. Maar ik vraag ieder verstandig mensch: Als Marcus Drummond niet op Wold Hall is geweest, hoe heeft mijn zoon dan dien nacht den dood gevonden? Hij werd gevonden met een wonde aan 't hoofd. De kamer vertoonde de sporen van een worsteling. De lamp was omgegooid, er waren bewijzen genoeg om hem te veroordeelen! Maar hij was rijk — en kon een losprijs betalen. Zijn vader en moeder zwoeren, dat hij niet van Falconer's Hall was weg geweest. Wie zou luisteren naar een paar arme boeren? 't Was donker, zeiden ze, men kon zich licht in den persoon van een man vergissen. Als er geweld gepleegd was — als 't geen ongeluk geweest was tengevolge van dronkenschap — want zoo verlangden ze 't te doen voorkomen — dan moest de schuldige de een of andere vreemdeling zijn, die 't huis was binnengedrongen of misschien door mijn zoon was binnengelaten, wetend, dat er geld te vinden was. Ze besmeurden den naam van den verslagene om den levende te redden — de levende, die rijk was. Oh, ik weet, wat u zeggen wilt: maar u behoort tot hun stand. Wij weten beter. Zou 't in den doofpot gestopt zijn — als de Drummonds niet rijk en machtig waren geweest? Mijn jongen moest een bevelen naam meenemen naar 't graf — want toen kwam er veel uit en ik, die rijk had kunnen zijn, bleef arm achter. Maar ik weet, wie mijn jongen ten onder heeft gebracht en hem

No. 11

daarna vermoord; en ik zal hem volgen als een schaduw tot ook zijn lot voltrokken is, onverschillig op welke manier dat tot hem komt. Eens zal de wraak mij het middel daartoe wel aan de hand doen."

Leslie rilde. Er klonk zoo iets dreigends in de stem van den vreeselijken ouden man. Terwijl hij die woorden sprak, keerde hij zich om en was spoedig uit 't gezicht verdwenen. Leslie's paard, angstig alsof 't beest een naderend onheil voorvoelde, zette 't op een loopen en volgde 't pad, dat naar de boerderij voerde. 't Meisje zag toen, dat een lange statige vrouw met ernstige oogen en iets waardigs over zich aan 't einde van 't pad stond en haar oogen met de hand tegen de zon beschuttend, naar iets scheen te kijken.

't Volgend oogenblik bracht Leslie haar pony tot staan en sprak een verontschuldiging; maar de ernstige vrouw in wier oogen een angstige uitdrukking lag, viel haar in de rede:

"Was u 't met wie vader heeft staan praten? Neemt u hem zijn heftigheid niet kwalijk. Hij heeft veel verdriet gehad en dat heeft zijn stempel op hem gedrukt. 't Spijt me, dat hij u lastig gevallen heeft; hij moet vreemdelingen niet met zijn verhaal vervelen."

"Hij sprak, omdat ik hem zei, dat ik van Falconer's Hall kwam", antwoordde Leslie. "Ik zei, dat ik de vriendin was van lady Marcia Drummonds en dat haar man me ook sympathiek was."

"Marcus Drummond is een edel, hoogstaand mensch," sprak de vrouw heel ernstig. "Maar vader begrijpt 't niet — 't is zijn schuld niet. Hij kan 't niet weten!"

Ruth Raleigh, want dit was de naam van de vrouw, klemde de handen stijf ineen. Leslie keek haar aan en zag de holle wangen, de diepliggende oogen. Ze las daarin een hunkerend verlangen en ze vroeg zich af wat de levensgeschiedenis van deze vrouw wel zijn kon.

"Uw vader sprak over den treurigen dood van zijn zoon. Ik had al iets daarvan hooren mompelen. Hij denkt, dat Marcus Drummond de dader is." "Ik weet 't. Hij vergist zich. Marcus Drummond was ver weg. Ik geloof nooit, dat hij vermoord is. Luke was op 't slechte pad geraakt. Oh, God, weet ik dat niet 't beste!" Een ontzettend pijnlijke trek gleed over haar gezicht — "maar 't was niet de schuld van Marcus. Wantrouw hem niet. Laat zijn vrouw niet haar geloof in hem verliezen, wat ze ook van hem hoort. Het heeft hem vijanden bezorgd. Mijn vader zelf is de ergste. Maar ik weet 't beter; en hij wil me niet gelooven. Door zijn woest leven had Luke een hartkwaal gekregen. Hij heeft ruzie gemaakt — oh ja, daar waren bewijzen van. Maar ik geloof niet, dat hij vermoord is. Hij was opgewonden — misschien had hij weer te veel gedronken. Misschien ook, dat hij veel verloren had en daarover wanhopig was. Wie weet het? Hij is dood. Wie kan 't dus precies zeggen? Maar Marcus Drummond was ver weg, toen dit gebeurde. Dat tenminste is bewezen, welk ander geheim er dan ook nog onopgelost is gebleven."

Ze was even heftig in haar verlangen om Marcus vrij te pleiten als haar vader om hem te beschuldigen. Leslie vond de geschiedenis eer geheimzinniger worden dan duidelijker. Wat waren deze boeren voor Marcus, wat was hij voor hen, dat hun levens zoo samengeweven waren? Toen ze zich die vraag stelde, kwam de vrouw een stap dichterbij.

"Als u bevriend bent met Marcus Drum-

mond, waarschuwt u hem dan — want hij komt nooit hier, ik kan 't hem niet laten weten — dat Ebenezer Raleigh de menschen in de mijnen tot staken aanzet. Ik weet niet, wat hij precies wil, maar hij probeert de mannen voor zijn wraak te gebruiken. Laat Marcus op zichzelf passen! Vroeger dacht hij nooit om zichzelf; maar nu heeft hij een vrouw om aan te denken. Laat hem voorzichtig zijn, want de slag kan vallen op een oogenblik, dat hij er niet aan denkt!"

Ze keerde zich om en liep vlug weg; en Leslie, die 't gevoel kreeg, dat ze nu genoeg gezien en gehoord had, liet haar pony den weg naar huis inslaan, ze keek heel ernstig en de alles overheerschende gedachte was:

"Zou ik openhartig met Marcus durven spreken? Kan hij 't raadsel oplossen en zelfs al kan hij 't, zal hij 't dan willen?"

HOOFDSTUK XV

OP DALE FARM

Leslie had langs denzelfden weg terug willen gaan, maar ze was zoo in gedachten verdiept, dat ze niet op den weg lette; 't paard koos zelf de richting en opeens zag 't meisje dat ze, inplaats van den heuvel af te rijden, zich in Oostelijke richting voortbewogen. Maar 't paard draafde verder en Leslie, die nergens een levend wezen zag, meende 't beste te doen met zich door 't paard te laten leiden. "t Beest moet toch nu zoo langzamerhand den weg wel geleerd hebben," mompelde ze, "en zelfs als 't ergste gebeurt en we verdwalen, dan zal Marcus ons wel vinden voor we van honger en dorst omkomen. Marcus heeft toch iets over zich, dat je onmiddellijk vertrouwen inboezemt. Ik weet zeker, dat Marcia 't ook zoo voelt en dat dit de grootste factor in haar leven is, hoewel ze dat niet weet. Als ze haar geloof in hem maar bewaren kan, wat ze hoort of zich verbeeldt, tot alles in orde is."

Leslie reed door en opeens zag ze een kleine vallei voor zich met groene weiden, waardoor een klein stroompje liep en daarachter een kleine boerderij, niet somber zooals Wold Hall en Hill Top Farm, maar heelemaal begroeid met wilde rozen.

"Dat is zeker Dale Farm, waar Marcus over sprak, toen we de kaart bestudeerden. Ik geloof, dat de Dugdales daar wonen. Zou ik daar een glas melk kunnen krijgen? Ik heb vreeselijken dorst en ik ben erg moe. Ook weet ik niet, wat de kortste weg naar huis is."

't Was een aardig huis in 't midden van een ouderwetschen tuin, maar Leslie had weinig tijd

om dit alles op te merken, want een lange vrouw met grijs haar en groote angstige oogen, kwam naar haar toe — een vrouw, die haar herinnerde aan Ruth Raleigh, hoewel de eerste bruiner van tint was.

Naarmate ze dichterbij kwam, verdween de angstige uitdrukking van het gezicht. Ze maakte een buiging voor 't meisje met een waardigheid, die Leslie nog niet dikwijls gezien had.

"Neemt u me niet kwalijk, mevrouw," zei ze met een diepe welluidende stem, die afstak bij het harde dialect uit de streek — "maar een oogenblik was 't me net of mijn gestorven nicht weer tot 't leven was teruggekeerd. Ten deele was 't echter de zon achter u, waardoor ik niet duidelijk uw gezicht kon onderscheiden, want nu is de gelijkenis niet meer zoo groot. Maar toch, 't is dezelfde blik, dezelfde groote oogen en dezelfde kleur haar; ze was tenger en elegant en ze had dezelfde houding. Neemt u me niet kwalijk, dat ik zoo vrijuit praat, maar misschien heb ik u bang gemaakt, omdat ik zoo verschrikt naar u toekwam."

"U hoeft heelemaal geen excuses te maken," antwoordde Leslie vriendelijk. "Ik ben bang, dat ik treurige herinneringen bij u heb opgewekt."

"Nee, het doet mijn oude oogen goed," antwoordde de vrouw, "want nu zie ik haar weer voor me, zooals ze in haar meisjestijd was — zoo'n lief schepseltje. En nu ligt ze in het graf recht over de zee — een graf, dat ik nooit zien zal, hoewel ik evenveel van haar hield als van een dochter — arm schaap."

Leslie begon te begrijpen. Marcia had haar de geschiedenis van den kluizenaar van 't schiereiland verteld.

Ernstig keek ze de vrouw aan en terwijl haar heele manier van doen medegevoel uitdrukte, vroeg ze:

"Lijk ik dan zooveel op — Estelle Enderby?"

"Hebt u over haar gehoord?"

"Ja, ik logeer hier in de buurt — op Falconer's Hall. Ik ben de vriendin van mijnheer Drummond's vrouw. Ik heb van mijnheer Eastlake gehoord — en diens droevige geschiedenis. Ik herinner me nu gehoord te hebben, dat Estelle hier gewoond heeft. Wat een mooie omgeving! Hoe heeft ze hier ooit weg kunnen gaan!"

"Ik wou, dat ze 't niet gedaan had!" sprak Rebecca Dugdale hartstochtelijk en de tranen kwamen haar in de oogen. "Ik ben er van 't begin af tegen geweest. Maar hij hield van haar — onstuimig als een wervelwind — als u dat begrijpt. Ze kwam er heelemaal door uit haar evenwicht. Er zijn mannen, die op zoo'n manier een meisje het hof maken en haar zoo winnen. Maar 't is niet altijd de veiligste manier. Ik vertrouwde 't niet."

Plotseling veranderde de vrouw van toon, keek Leslie recht in 't gezicht en vroeg kort:

"Maakt hij haar gelukkig?"

Leslie liet zich op den grond glijden en met haar vriendelijk lachje zei ze:

"Ik was eigenlijk gekomen om u 'n glas melk te vragen. Ik ben verdwaald. Als ik hier een poosje mag uitrusten en tegelijk wat met u praten —"

"U bent me even welkom als de bloemen in Mei," sprak Rebecca en met verheffing van stem riep ze een jongen om het paard naar stal te brengen, waarna ze haar gast voorging naar de koele zitkamer.

De ramen, die breede vensterbanken hadden vol kussens, stonden wijd open.

(Wordt voortgezet)

Herfst op het land.

Van het stoomschip „Aquitania” af werd deze foto van Manhattan, de voorstad van New-York, genomen.

DE WEDDENSCHAP

Door Alida van Reijn

Stella streek met haar vingers door haar dik, zwart haar en vroeg:

„En hoe denk je, dat hij mij vindt?”

Tom, haar broer, antwoordde dadelijk:

„Niet aardig!”

Stella keerde zich kwaad naar hem toe en was woedend, omdat hij glimlachte.

„Wat?”

„Ik zei niet aardig,” herhaalde hij. „John Keene heeft een hekel aan moderne meisjes en aangezien jij wel héél modern bent — je weet wel, bobbed haar, cigaretten, korte rokken, enz.!”

„Zoo...” mompelde Stella. „Is hij van die soort. Eén van die superieure wezens!”

„Nee, dat is hij ook weer niet. Ik geloof, dat hij niet veel om vrouwen geeft en jouw type...”

Tom grinnikte. „Zooals ik al zei, hij heeft niet veel met de moderne vrouw op.”

„Oh — hm!” Stella bekeek gedurende eenige oogenblikken aandachtig haar gezicht in den spiegel.

„Ik denk,” zeide zij langzaam, „dat jouw John Keene eens een lesje moet hebben, broerlief.”

Tom keek verbaasd op.

„Bedoel je, dat je met hem gaat flirten, beste kind? Dat zal je toch niet gelukken!”

„Luister eens, Tom,” zeide het meisje koel.

„Ik wed om een paar nieuwe schoenen voor jou of een doos handschoenen voor mij, dat ik binnen een maand John Keene aan mijn voeten heb!”

„All right,” antwoordde Tom kalm. „Ik neem het aan; ik heb juist een paar nieuwe schoenen noodig.” Zijn oogen schitterden van pret, terwijl hij een cigaret opstak. „Ik zal Keene vanavond aan je voorstellen.”

Aldus werd Stella dien avond voorgesteld aan John Keene, terwijl Tom met heimelijk genoegen de beide menschen gadesloeg.

Stella was verwonderd over den indruk, dien de vriend van haar broer op haar maakte. Zij had zich een ruwen, nogal onbeschaafden man voorgesteld, na zijn tienjarig verblijf in Afrika. Zij zag een goed gekleeden en flink gebouwden man met een diepe, aangename stem en correcte manieren.

Niettegenstaande dit alles, zette Stella haar

voornemen door dezen man in haar netten te verstrikken.

Het moet gezegd worden, dat een charmant persoontje als Stella onweerstaanbaar kon zijn.

Na verloop van drie weken echter antwoordde zij haar broer op zijn vraag, luchtig, dat zij spoedig haar handschoenen gewonnen zou hebben, ofschoon zij daar in 't geheel niet zoo zeker van was.

„Zoo! Nu, als je er in slaagt, John Keene aan je voeten te brengen, heb ik bewondering voor je, mijn waarde zuster!” verklaarde Tom.

Juist op dit oogenblik slenterde Keene de kamer binnen. Even vroeg Stella zich af, of hij Tom's woorden gehoord kon hebben. Doch hij liep rustig op hen toe en inviteerde Stella voor een ritje in zijn auto.

Lachend keek zij naar hem op en zeide:

„Heel graag, wanneer gaan we?”

Zij zat op een punt van de tafel, genietend van haar sigaret. Uitdagend keek zij hem aan. Doch de donkere oogen van John Keene beantwoordden dien blik rustig en zonder eenige schittering.

Zij was er nog altijd niet zeker van of deze ernstige, knappe man van haar hield. Zij verlangde er naar te weten, of zij hem onverschillig was of dat...

„Als u klaar is,” antwoordde hij rustig.

„O, ik zal binnen tien minuten klaar zijn.” Zij gleed van de tafel, glimlachte naar Keene, blies den rook van haar sigaret in Tom's gezicht en danste de kamer uit.

Tom keek haar met gefronst voorhoofd na. Hij keurde haar optreden meestal af en vond zijn vriend te goed voor zijn uitdagende zuster.

Hij wierp een vluggen blik naar John. Er was geen glimlach in de donkere oogen, doch ook geen blik van spot of sarcasme. Hij begreep zijn vriend niet. Hij wist even weinig van dezen man als zijn zuster; toch had hij hem soms naar Stella zien kijken.

„Zij moest er mee ophouden,” bedacht Tom

wrevelig, „ik had nooit die weddenschap met haar moeten aangaan.”

Een uur later verscheen Stella en mompelde een excuus.

„O, 't geeft niets,” antwoordde Keene droogjes „wij hebben toch geen haast.”

Stella genoot van den rit in zijn wagen. Het was een mooie zomermorgen en 't meisje snoof begeerig den frisschen wind in.

Toen zij een huis op den top van een heuvel voorbij reden, wendde zij het hoofd naar hem toe en zeide:

„Dat is uw huis, nietwaar?”

Keene knikte.

„Een vreemde plaats om u te verbergen, Mr. Keene.”

„Verbergen?” herhaalde hij.

„Verbergt u zich dan niet?”

„Voor wien? Waarvoor?”

„Een grooten, bleeken man met rood haar en een litteeken over zijn linkerwang.”

Het gezicht van den man scheen plotseling te bevrozen. Hij keerde zich van haar af en vroeg koel:

„Wat bedoelt u eigenlijk, miss Wayne?” Stella haalde haar schouders op.

„Twee dagen geleden hoorde ik iemand zeggen, dat hij er heel wat voor over had John Keene te vinden,” zeide zij. „Het was een lange, bleeke man met rood haar.”

„Waar zag u dien man?” vroeg Keene scherp.

„Oh, in een van de lanen.”

„Heeft u gezien, waar hij heen ging?”

„Nee, het interesseerde mij niet zoo heel erg.” Zij was er nu zeker van. De man naast haar had een geheim. Waarom had zijn stem zoo scherp geklonken? Vrees? Zij kon een gevoel van haat tegen dezen koelen, gesloten man niet onderdrukken. Hoe kwam het, dat hij haar zoo dikwijls haar weddenschap deed vergeten?

Zij legde haar hand op zijn arm en zeide zacht:

„Ik bedoel dat niet zoo, Mr. Keene.”

Hij keek neer op dat lieve gezichtje naast zich, de onweerstaanbare oogen, de roode lippen, het zwarte, krullende haar...

Hij bracht den wagen plotseling tot stilstand en beet haar toe:

„Toch zult u de weddenschap verliezen!”

Stella schrikte en een gloeiend rood bedekte haar wangen.

„Oh!” stamelde zij pijnlijk. „Oh!”

Keene leunde bedaard achterover en haalde zijn sigaretten te voorschijn.

„Ik hoorde vanmiddag heel toevallig, wat uw broer zeide,” sprak hij langzaam.

Hij haalde zijn schouders op en keek met koelen blik in haar bleek, vertrokken gezicht met de onnatuurlijk groote oogen.

„Dan — waarom nam u mij in uw wagen mee,” vroeg zij.

„Om u op mijn gemak te zeggen, wat ik van u en uw soort denk,” zeide hij scherp.

Stella haalde moeilijk adem. Zij wist, hoe hij over haar dacht. Hij hoefde er niet meer over te praten.

„Als 't u blijft, zeg niets,” verzocht zij. Ik... ik kan het niet verdragen.”

Hij lachte cynisch.

„Niet verdragen? Uw soort hoort nooit graag de waarheid, wel? Egoïstische, oppervlakkige...”

„Houd op!” schreeuwde zij. „Houd op, hoe durft u?”

„Durven, waarom niet?”

„Oh, ik haat me er zelf al genoeg om. Praat toch niet verder!”

„Dat geloof ik niet — denkt u, dat u er werkelijk in geslaagd zou zijn, mij aan uw voeten te brengen? Dat is toch waarlijk al heel kinderachtig!”

Hij sprak tot haar als tot een harteloze, dwaze flirt; hij lachte haar als een kleine zottin uit.

„Wat is u wreed,” hijgde ze. „Ik ben er mee begonnen, goed, doch ik ging er niet mee door. Ik vergat de geheele weddenschap...”

Hij lachte.

„U bent toch niet van plan mij te vertellen, dat u al dien tijd van mij hebt gehouden?” zeide hij luchtig, zoodat haar schaamte in woede ver-

anderde. „'t Zou niet prettig voor u zijn, want ik ben getrouwd.”

Hij ontmoette haar oogen en 'n blik daarin verschrikte hem. In ieder geval verdween zijn spot en sarcasme; hij nam het stuur en startte. Den geheelen weg tot Stella's huis sprak geen van beiden.

Zij glipte uit den auto en keek hem aan.

„Ik haat u,” zeide zij langzaam. „Mijn God, wat haat ik je, John Keene!”

Des avonds vroeg Tom zorgeloos: „Wel, krijg ik de schoenen of niet?”

Er kwam geen antwoord. Opkijskend bemerkte Tom de doodelijke bleekheid van Stella's gezicht.

„Zeg eens, meisje, wat scheelt eraan?” vroeg hij verschrikt.

„Jouw John Keene,” zeide het meisje met een vreemden glimlach, „is een afschuwelijke man.” Op denzelfden zachten, lusteloozen toon vertelde zij hem wat er was voorgevallen.

„Getrouwd?” riep Tom verbaasd uit. „Getrouwd! Daar had ik niet het flauwste idee van. Hij heeft er trouwens nooit over gesproken. Het spijt mij, kindje,” zeide hij ernstig, „als ik geweten had...”

„Je hoeft er geen spijt van te hebben,” viel zijn zuster uit, „ik denk, dat ik mij wel zal kunnen wreken.”

„Wreken? Hoe? Wat meen je?”

„Er is een man, die John Keene zoekt. Ik denk, dat het zijn vijand is. Ik weet toevallig, waar die man woont.”

„Goede hemel, wat heb je gedaan?” vroeg Tom.

„Ik heb een boodschap aan dien man gezonden, waar hij John Keene vinden kan.”

Er viel een stilte in, die Tom verbrak met den uitroep:

„Ik wilde, dat je het niet gedaan had. Keene mag zijn, wat hij wil, maar hij kan daar in Afrika wel 'n bitteren vijand gehad hebben en 't kan zijn dood beteekenen...”

Stella sprong op en rende de kamer uit. Een half uur lang drentelde Tom besluiteloos door de kamer.

Eindelijk besloot hij naar zijn vriend te gaan, toen hij plotseling door motorgeronk opschrakte en naar het raam snelde.

„Hé!” riep hij. „Hé!” toen zijn eigen motor den weg afschoot, een wolk van stof achterlatend.

„Stella!” riep hij. „Stella, wat ga je doen?”

In Stella's brein, terwijl zij op haar broer's motor voortjoeg, hamerde maar één gedachte:

„Het kan zijn dood beteekenen!”

Door een boodschap naar dien roodharigen man te zenden, had zij blindelings gehandeld — alleen om John Keene te kwellen.

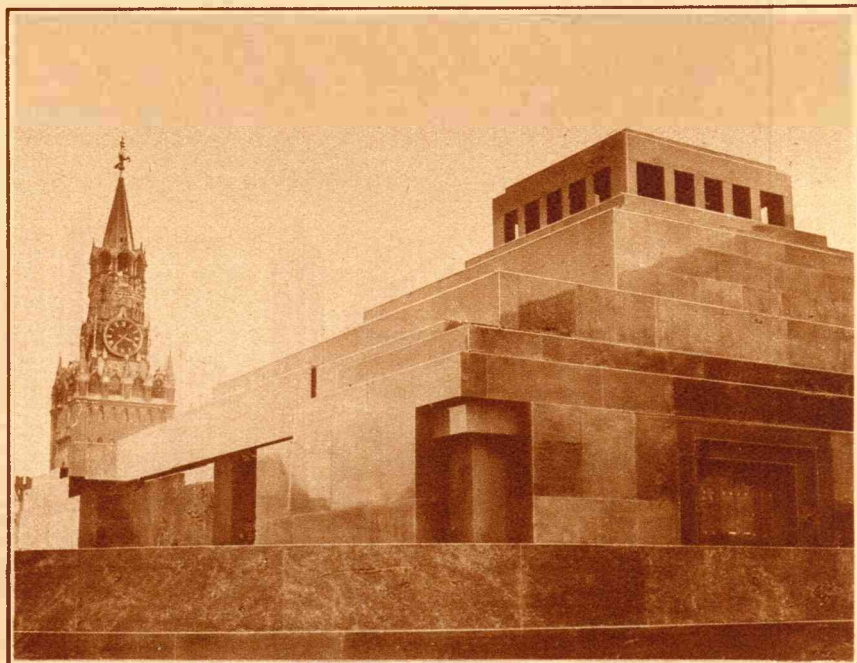
Na Tom's waarschuwendende woorden was zij opeens gaan beseffen, wat zij gedaan had.

Bij het huis op den heuvel gekomen, wierp zij den motor neer en sprong door de openslaande deuren in een kamer, waar licht brandde. In een flits zag zij, dat de roodharige man met een revolver in zijn hand bij de tafel stond.

Zij wierp zich tusschen de mannen. „Om 's hemelswil, schiet niet,” hijgde zij ademloos.

Een groote vergissing, miss Wayne,” zei de roodharige man eenigen tijd later. Hij wendde zich glimlachend naar Keene.

„Toen ik je geweer stond te bekijken, moet ik er werkelijk als een gevaarlijk individu hebben uitgezien.”

Het nieuwe Lenin Mausoleum op het Rode Plein te Moskou.

Hij wendde zich tot Stella. „Weet u, waarom ik hem zoo graag wilde vinden? Om hem iets te zeggen, dat is alles!”

„Will,” zei Keene. „Ik wil, dat jij precies aan miss Wayne vertelt, welk nieuws je mij kwam brengen.”

De andere man keek wat verbaasd.

„Vertel het haar,” zei Keene knikkend.

„Ik kwam hem zeggen, dat zijn vrouw dood is. Zij werd gedurende tien jaar in een gesticht in Kaapstad verpleegd. Zij stierf acht maanden geleden en ik heb steeds naar John gezocht. Hij was naar Engeland vertrokken en ik volgde hem.”

„Maar u?” vroeg Stella zwak. „Wie is u?”

„Ik ben zijn zwager.” De roodharige man schudde zijn ontroering van zich af en greep John's hand. „Ik ga nu weg; ik ben blij, dat ik je gevonden heb.” Hij groette Stella en verdween toen in de duisternis.

Het meisje stond op en zeide langzaam:

„Nu kan ik wel gaan,” maar toen zij zich bevoog, kwam John Keene naderbij en versperde haar den weg.

„Wacht,” zeide hij, haar bij den arm grijpend. „Waarom kwam u hier?”

Stella hervond haar trots en haar hoofd opheffend, antwoordde zij:

„Ik zond dien man een boodschap; ik liet hem weten, waar u woonde. Ik dacht, dat hij uw vijand was.”

„En u kwam kijken, of hij mij al vermoord had?” vroeg hij met een raadselachtigen lach.

Zij keerde zich van hem af en haalde haar schouders op.

Zij had geen woorden. Zij kon niet liegen, en de waarheid zeggen, zou haar met schaamte vervuld hebben.

Plotseling voelde zij zich in zijn sterke armen gevangen, hoorde hem fluisteren:

„Stella, weet je, wat ik vanmiddag met je gedaan zou hebben, als ik geweten had, wat Will mij nu verteld heeft?”

Zij keek naar hem op en zag, dat hij teeder glimlachte.

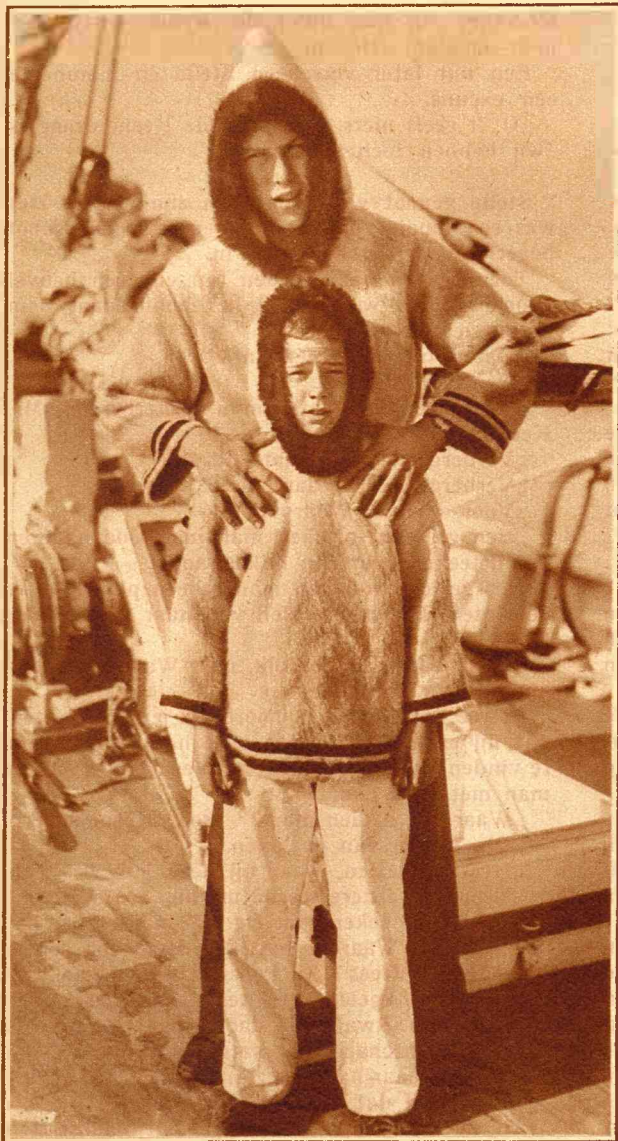
„Ik zou met je weggereden zijn. Oh, niet dadelijk. Ik was erg boos op je, vreeselijk boos. Maar toen je mij vertelde, dat jij met je gewone flirtspelletje niet meer door kon gaan en ik je zeide, dat ik getrouwd was, las ik de bekentenis in je oogen. „Hij lachte wat en hield haar innig omvat.”

„Het was het bitterste moment in al die jaren van eenzaamheid. Dit te lezen in je oogen... en te weten, dat ik gebonden was! Stella, wil je mij zeggen, waarom je terug kwam?”

Stella keek hem lang aan en in dat oogenblik smolt al haar schaamte en bitterheid van de laatste uren weg.

Zij sloeg haar armen om zijn hals en hief haar lippen naar de zijne.

„Ik denk, dat je 't wel weet... John,” fluisterde zij.

De jongste menschenkinderen, die de Noordpool bezochten, zijn de beide zoontjes van kapitein Donald Macmillan, die geregeld de ijszeeën bevaart.

VROUWENLEVEN

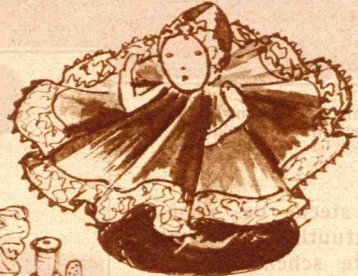

Nieuwe Hoeden

Een nieuwe hoed heeft iets feestelijks. De nieuwe hoed geeft cachet, hij is de bekroning van het geheele toilet; hij geeft de draagster iets fleurigs, het aangename bewustzijn er goed uit te zien, dat op zich zelf al het uiterlijk ten goede komt.

Maar de hoed, die zoo'n belangrijk onderdeel vormt van het toilet, moet dan ook met zorg gekozen worden. En is hij met zorg gekozen, dan is er nog de manier van dragen, welke een allereenvoudigst hoedje kan stempelen tot iets elegants, maar waardoor eveneens een elegante hoed hope-

Een leuke Poederkwast

of een Speldenkussen
voor de Toilettafel

Om dit te maken hebben we noodig een celluloid popje van 10 of 20 ct., $\frac{1}{2}$ el lint, ongeveer 5 c.M. breed, $\frac{1}{2}$ el kant en een grooten zwaren donskwast.

Eerst halen we de beenen van het popje eraf. Dan maken we den kwast los bij het ingehaalde gedeelte en plaatsen er de pop in. Verzamel de ruimte opnieuw en bind die stevig rondom het lijfje van de pop. Naai vervolgens de kant aan den rand van het lint, en na het geplooid te hebben zoodat het mooi ruim valt, maken we het om den hals van de pop vast, of onder de armpjes om het middel. De kant valt nu over de dons.

Vervolgens krijgt de pop nog een mutsje, gemaakt van een stukje lint $5 \times 7\frac{1}{2}$ c.M., hetwelk we eerst van het half el lint afknippen. Dit stukje wordt precies in 't midden dubbel gevouwen en aan één kant dichtgenaaid, zoodat het een kapje vormt. De voorkant is met een stukje kant versierd. De beide punten maken we onder de kin vast, zoodat het kapje sluit.

Deze poederkwast is leuk om uw vriendin voor Sint Nicolaas ten geschenke te geven. Maak de pop passend bij de kamer.

Wanneer u voor een tante of voor moeder iets aardigs wilt maken, dan krijgt de dame twee flanelen rokjes aan met schulpjes onder het kanten rokje, en we kunnen haar dan voor speldenkussen gebruiken.

Een andere manier is om het popje in een met watten gevuld en met ruimte ingehaald kussentje te plaatsen, zooals bij den poederkwast. We krijgen dan een echt speldenkussen en het kanten rokje verbergt het voor het gezicht.

Zwart filten hoed met
beige fluweelen strik.

Groote cloche-hoed van
zwart peluche met garnie-
ring van veeren fantaisie.

loos verknoeid kan worden. En daarom is het natuurlijk niet genoeg, dat ons een aardig omlijst kopje tegenlicht, wanneer we in den spiegel kijken. Als de hoed niet harmonieert met ons geheele toilet, dan kan de totaalindruk van onze verschijning niet aangenaam wezen, zelfs niet met den meest eleganten hoed en met den meest eleganten mantel.

Evenals er meer verscheidenheid gekomen is in de japonnen, zoo is er nu ook veel meer verscheidenheid in de hoeden. Gelegenheid te over dus voor een ieder om voor de eigen persoonlijkheid het juiste te kiezen, maar, helaas, ook vele voetangels en klemmen voor al degenen, die niet met smaak en overleg weten te kiezen uit *l'embarras du choix*.

Onze afbeeldingen vertoonen 'n paar der nieuwe hoeden van verschillende grootten en vormen. De groote cloche-hoed van zwart peluche is gegarneerd met een fantaisie in zwarte veeren op den bol en een dergelijke fantaisie in 't wit van binnen tegen den rand aan. Deze flatteuse hoed werd ontworpen door Tina Bosco.

Van Hélène Corbett is de hoed van bordeaux rood vilt, een elegant model, dat als garnieering 'n paar veeren poufs heeft.

Het derde model van zwart vilt, waarvan eveneens de samenstelling van het materiaal de voornaamste garnieering uitmaakt, heeft een strik van beige fluweel. Deze hoed werd ontworpen door het modehuis Aoust.

PAULA DEROSE.

Rood filten hoed met veeren pouf.

Prachtig helder linnengoed, zonder al
het zware werk van vroeger.
Dit krijgt U met

Rinso

Een product der Sunlight Zeeppabrieken

Het Bondsselftal (links) met de Engelse gasten Bristol Rovers, welke laatsten een 3-2 overwinning behaalden.

SPORT VAN ZONDAG

Veel genoeg heeft de Technische Commissie Zondag j.l. van haar nieuwste probeersels niet gehad. In Rotterdam verloor het z.g. A-elftal van het plaatselijk team der Rotterdamstad, terwijl in het Stadion een ander elftal door Bristol Rovers, een ploeg uit de Engelsche derde klasse van heel wat minder gehalte dan Fulham, ook al geklopt werd.

Gelukkig heeft niemand zich de illusie gesteld dat uit deze matches straks een herboren Nederlandsch Elftal kon worden gedistilleerd; ook de leden van de Technische Commissie niet.

Het pad van die commissie intusschen, gaat niet over rozen. Men heeft zelfs van den nieuwen bondsvoorzitter al verwacht dat zijn eerste daad zou zijn het naar huis zenden van alle leden der T. C., waarbij men dan geen rekening hield met het feit dat er voor de weggezonden andere mannen zouden komen, die eveneens ploegen moesten formeeren wier succes ver beneden het middelmatige bleef.

Zulke wrange geluiden komen meest uit de provincie, waar in vele kringen de meening geldt dat onze selectie-commissie niet alleen te sterk Westelijk is georiënteerd, doch dat zij boven-

dien aan Westelijke spelers steeds de voorkeur geeft. Dit laatste is natuurlijk te mal om er eenige aandacht aan te schenken. Uitblinkers, die in staat zijn een elftal te formeeren dat beduidend beter speelt dan alle proefnemingen van den laatsten tijd, bezitten we niet en het bevreemdt ons eigenlijk dat men er nog steeds naar schijnt te zoeken.

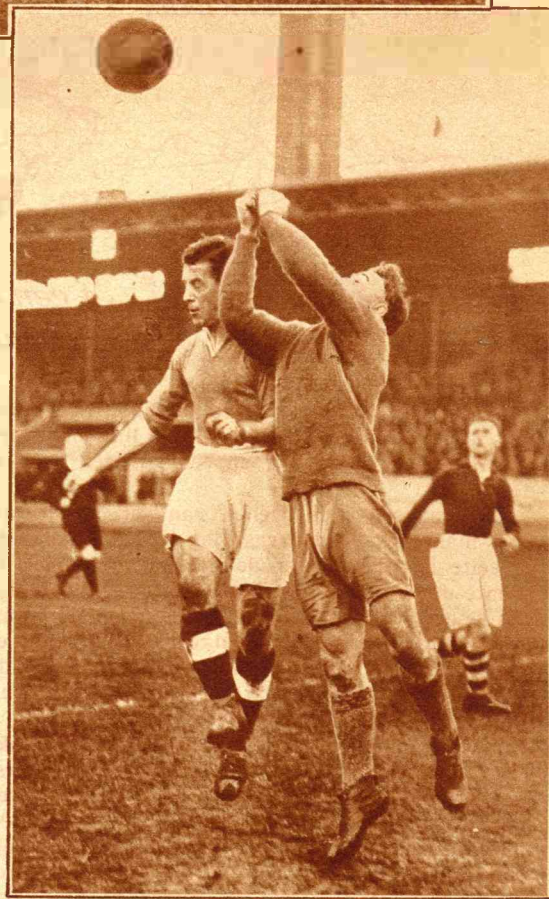
De wedstrijden van Zondag geven hiervan weer

Nog een spelmoment uit de match Bondsselftal-Bristol Rovers te Amsterdam. De Engelsche keeper werkt den bal en tevens v. d. Broek weg.

Het Bondsselftal dat op Spangen in Rotterdam met 3-2 door de Rotterdamsche ploeg werd geklopt.

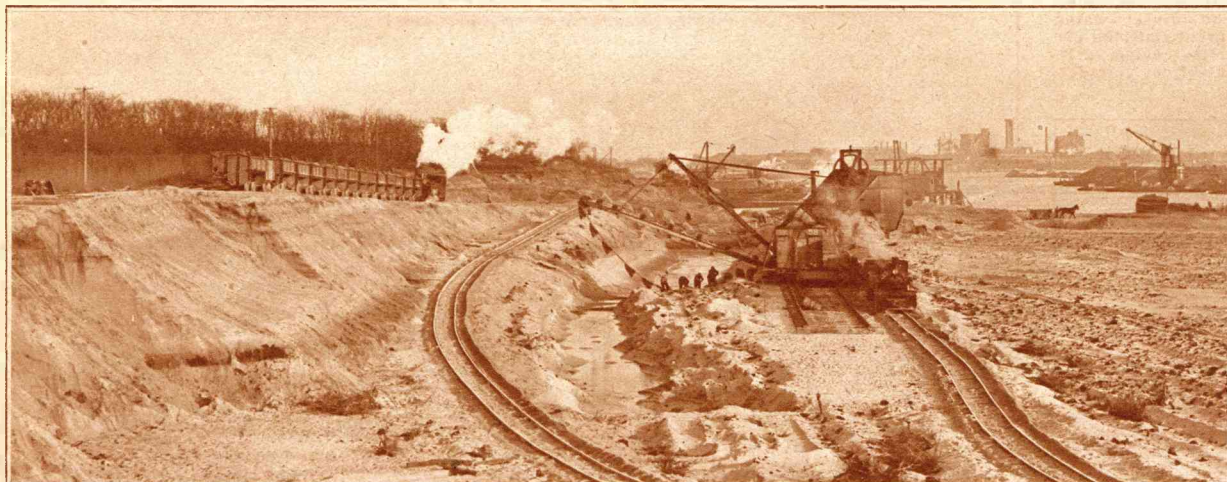
Oijk, de bravourkeeper van het Bondsselftal, verwerkt het leder bij een hoogen voorzet op zijn doel.

weest. Hetzelfde geldt voor den wedstrijd in de hoofdstad.

Wanneer nu is komen vast te staan dat er dus niet meer naar spelers gezocht behoeft te worden — wij gelooven dat het zoover nu wel is — rest nog slechts één middel. Wij hebben dit in deze kolommen al eens eerder besproken.

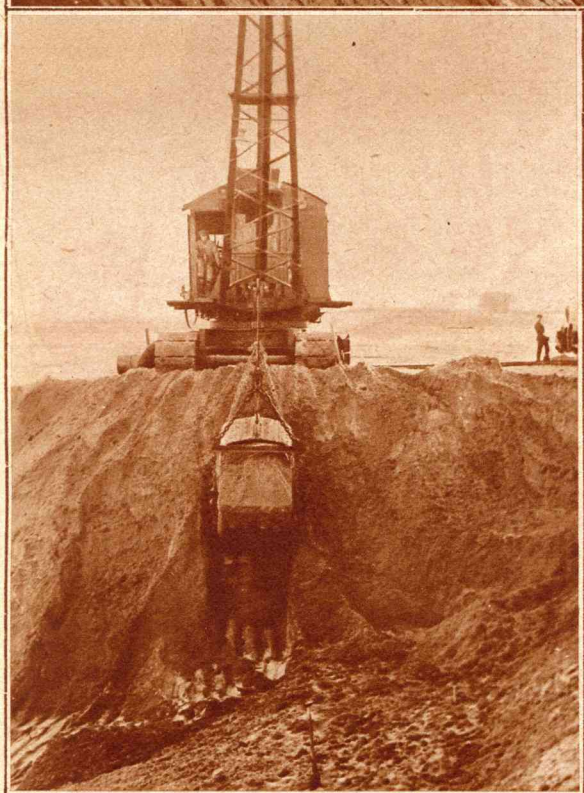
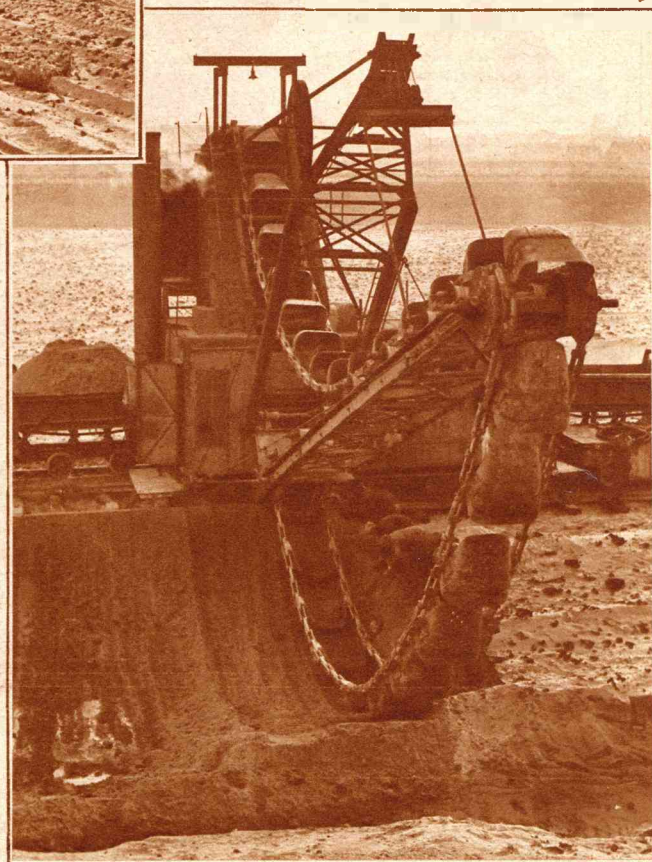
Laat de Technische Commissie één of twee elftallen uit het thans beschikbare materiaal samenstellen en voor deze ploegen wedstrijden arrangeren van de beste soort. Vooral nu er tegenwoordig nog al gemakkelijk aan Engelsche profclubs te komen is, wordt de gelegenheid voor goede oefenwedstrijden er aanmerkelijk door verruimd. Een bezwaar is natuurlijk de competitie, doch er zijn al eenige terreinen in het land waar met kunstlicht kan worden gespeeld. Wanneer men onverwijld in Amsterdam en Rotterdam het Stadion en Spangen een kunstlichtinstallatie geeft zijn we al een eind op streek. Den Haag is al in het gelukkig bezit hiervan, terwijl naar wij meenen ook in de provincie reeds bij kunstverlichting gevoetbald werd. Desnoods kan voorloopig alleen met het V.U.C.-veld worden volstaan. In dien geest alleen schijnt er ons nog iets te bereiken. Wat thans middelmatig is kan door serieuze oefening daar misschien juist zoover boven worden verheven, dat we in het a.s. voorjaar tegen de Belgen en tegen Duitschland geen al te gek figuur slaan.

een duidelijk bewijs. In Rotterdam werd de fine fleur geklopt door het plaatselijk elftal van die stad en zonder iets op de prestatie der Rotterdammers te willen afdingen, zijn wij er toch van overtuigd, dat diverse clubteams tot zoiets in staat zouden zijn ge-

Overzicht van de werkzaamheden aan het Spuikanaal bij de Hoogovens.

Detail-foto van den arbeid van den „excavateur”-model Taals.

Een „excavateur” om het Spuikanaal op diepte te brengen.

GROOTE WERKEN

TE IJMUIDEN

Te Ijmuiden worden ten behoeve van het Hoogovenbedrijf en van de P. E. N. groote uitbreidings-werkzaamheden verricht.

De zgn: „lepelbagger” graaft het zand uit de Rijksbinnenhaven, welke hoofdzakelijk bestemd is voor het Hoogovenbedrijf.

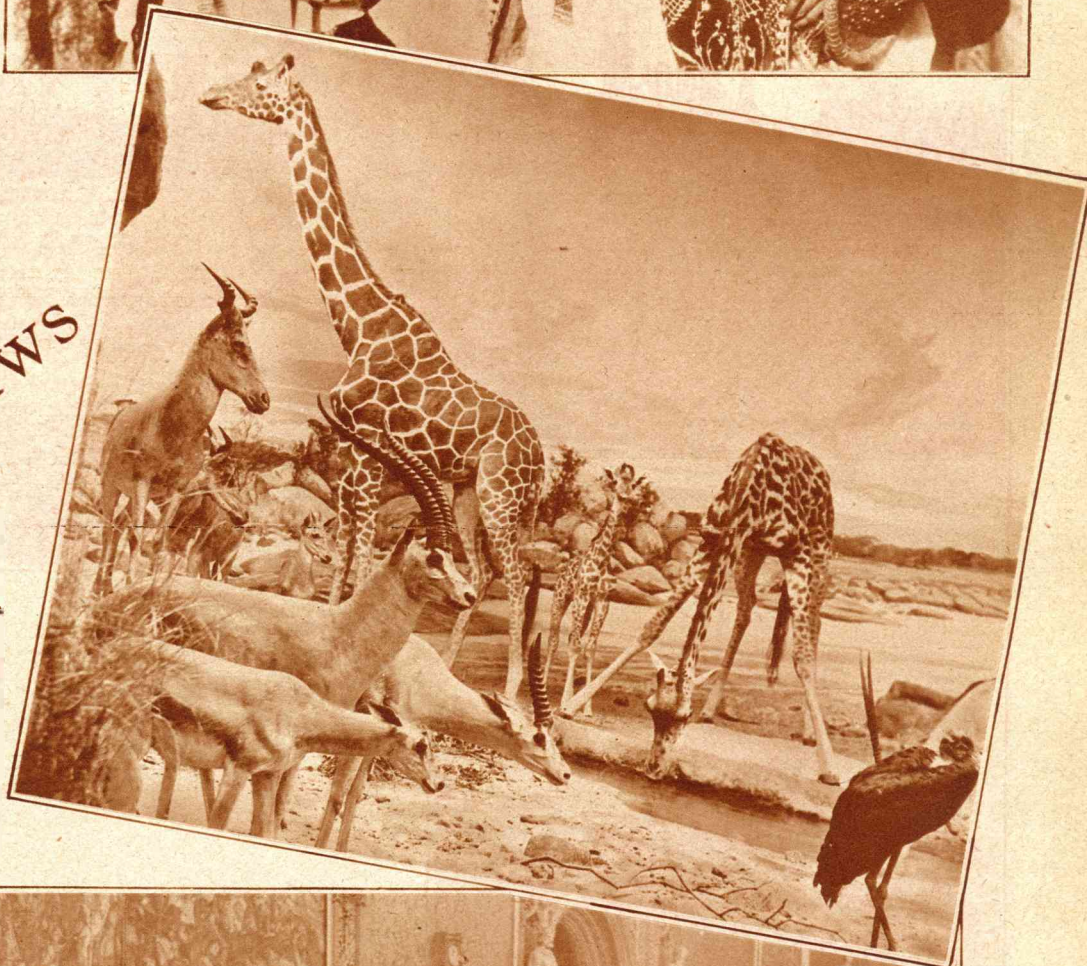
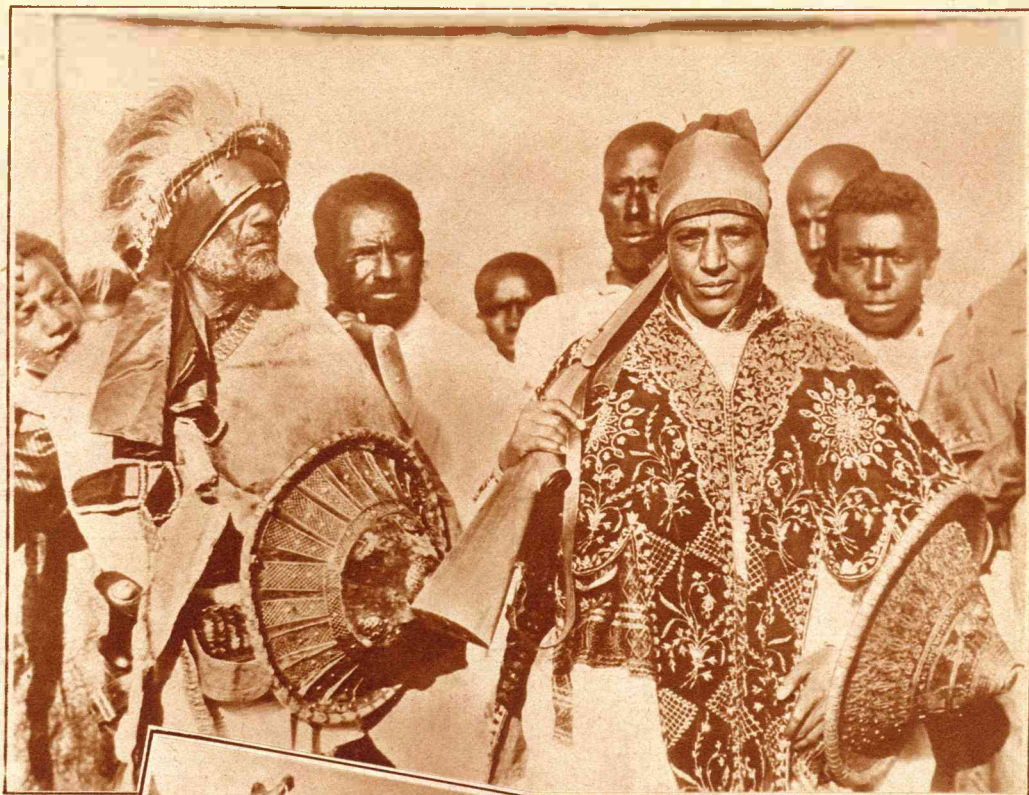

Gezicht op de in aanbouw zijnde nieuwe Centrale der P. E. N., met links het nieuwe koelwaterkanaal.

Kortelings vond te Adis Abeba de kroning plaats van Ras Taffari tot negus van Abessinië. Eenige Europeesche prinsen waren bij deze plechtigheid tegenwoordig. Op de prent ziet men een tweetal hoogwaardigheidsbekleeders van dit eenige zelfstandige, Afrikaansche rijk, getooid in veelkleurige gewaden.

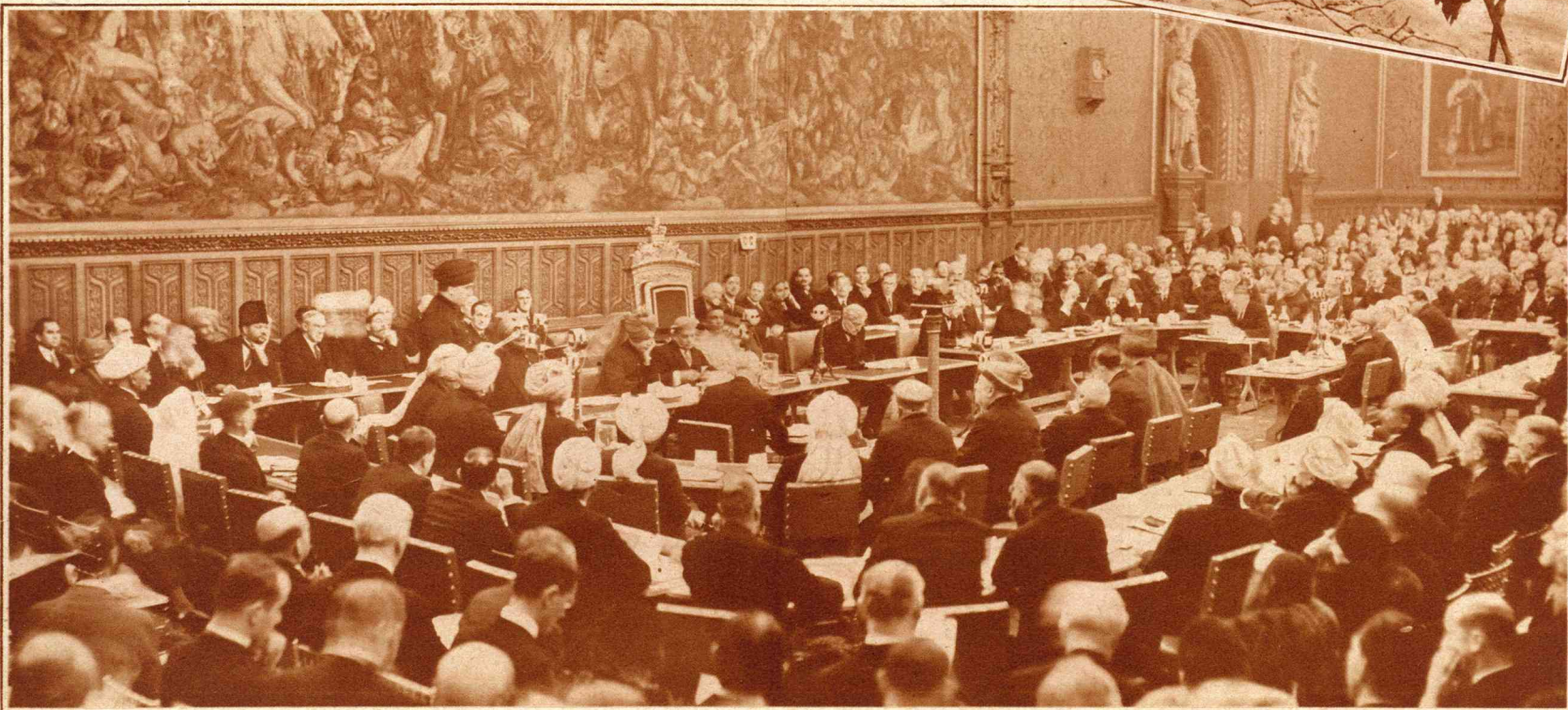
Tengevolge van een aardverschuiving stortten te Lyon een ziekenhuis en aangrenzende woningen in.

Buitenlandsch Nieuws

In het Museum van Los Angeles werd dezer dagen een nieuw aangelegde Afrikaansche Afdeeling geopend. Een der indrukwekkendste wetenschappelijke schatten daarvan maakt deze prachtige groep zeldzame dieren uit, die in de diorama zijn opgesteld. Links op den voorgrond ziet men drie gazellen, links daarachter eenige exemplaren van 't typische hartebeest en verder een ouderpaar giraffen met baby.

De opening van de zgn. „Ronde Tafel Conferentie" te Londen, waar de verhouding van Engeland tot Britsch-Indië wordt besproken. De Maharadja van Kashmir spreekt. In het midden de Engelsche minister-president Mac Donald.

NINI THEILADE

*de jonge Deense danseres, die binnenkort te Amsterdam,
onder auspiciën van het Concertbureau Krauss, zal optreden.*

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent: per kwartaal B1) VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75: Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.